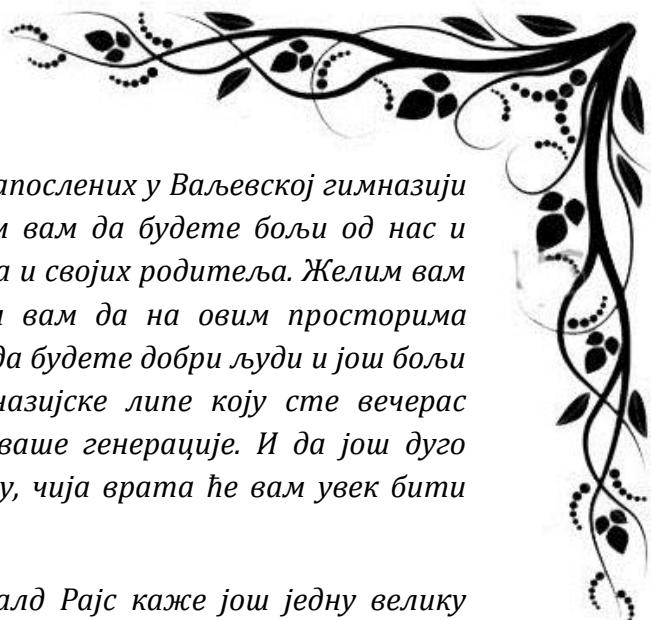

Гимназијалац 93

јун 2014.

У име ученичког и наставничког колектива и свих запослених у Ваљевској гимназији ја вам искрено желим блиставу будућност. Желим вам да будете бољи од нас и својим делима превазиђете домете својих професора и својих родитеља. Желим вам да будете корисни нашем граду и Србији. Желим вам да на овим просторима направите земљу налик на оне из бајки. Желим вам да будете добри људи и још бољи родитељи. Желим вам да се окупљате око гимназијске липе коју сте вечерас посадили поред наше школе као симбол трајања ваше генерације. И да још дуго година долазите у вашу и нашу Ваљевску гимназију, чија врата ће вам увек бити широм отворена.

У последњој реченици већ споменуте књиге Арчибалд Рајс каже још једну велику истину која се од данас односи и на вас: „Судбина вам је у властитим рукама: блистава будућност или...“

Срећан вам пут и нека вас кроз живот воде љубав, вера и нада.

Из поруке матурантима, др Војислав Андрић, директор Ваљевске гимназије

њеј

**Уважени професори, поштовани родитељи,
драги гости,**

Част ми је да вас поздравим у име генерације 2010/2014.
Дошло је време да пођемо у нови свет, на путовање
упознавања смисла живота.

Не заборављамо тренутке који су иза нас, године проведене у гимназији. „Будућност припада онима који се најдаље и најдуже сећају прошлости”, говорио је Ниче.

Поштовани професори, ценимо ваше време, рад и труд који сте посветили нама. Хвала вам што сте били уз нас, што сте нам помогли на путу сазревања. Сигурни смо да смо изградили трајна пријатељства. Нови сусрети ће то потврдити.

Са срећом, где год били!

Део говора Давида Копривице, ученика генерације 2010/2014. године

њеј

Између два Гимназијалаца

За нама је још једна успешна школска година обележена многобројним успесима ученика и професора Ваљевске гимназије. Поред напорног рада успели смо да својом креативношћу заборавимо на умор у жељи да и ова година остане у лепом сећању.

Сваки крај значи нови почетак, стога започињемо сјајним критикама на представу Ђачки баталјон, која је постављена на сцену у новембру прошле године од стране ученика наше школе. Громогласни аплаузи и искрени осмеси обећавали су много у наставку године.

Заиста, Фестивал науке је привукао велику пажњу са стране, а наши ученици су приредили јавни час на коме су приказани експерименти, пре свега из физике и хемије.

Животно искуство је само нови корак ка савременом образовању. Због тога смо се потрудили да образовање подигнемо на завидан ниво и тако је од ове године ученицима пружена прилика да остваре своје потенцијале, захваљујући подршци верних сарадника. Част су нам својим доласком учинили француски амбасадор Франсоа Гавије Денио и министар просвете Томислав Јовановић, који су били одушевљени програмом који је направила прва генерација билингвалног одељења.

О свестраности наших ученика говоре и учешћа на спортским дешавањима где су нам велико задовољство учинили постигнути завидни резултати. Огњен Пантић и Маја Јовановић окитили су се златним одличјима на Светосавској атлетској трци. Честитамо!

Са истом посвећеношћу приступили су и професори организацијом бројних манифестација попут Зимске школе младих математичара на Златибору, у којој су као предавачи учествовали Војислав Андрић, Иванка Томић и Вељко Ђировић.

У оквиру бројних пројеката често смо били домаћини многим страним званичницима. Ове године 7. марта у посети су нам били немачки амбасадор Хајне Вилхем и представник Гете института Јакоб Конрат, а као плод вишегодишње сарадње спроведена је размена ученика.

У мају смо имали част да, у оквиру програма размене, угостимо ученике из Карловачке гимназије који су показали неизмерну хуманост и јединствену храброст помагавши нам да преbroдимо ванредну ситуацију.

У богатој историји Ваљевске гимназије многе генерације и појединци остављају неизбрисив траг. У част погинулим ученицима и професорима у Другом светском рату на десној страни главног улаза у школу постављена је спомен-плоча коју је открио бивши ученик школе, академик Матија Бећковић. Хор је отворио свечаност химном наше школе.

Песмом смо дочекали и 5. мај, када је реализована традиционална Распевана гимназија, где су наши ученици показали свој таленат. Музике никад доста! И баш у том духу наставили смо на концерту обое, првом у историји Ваљева, захваљујући изванредном Ивану Керну као и Верослави Јовановић.

Настављамо путем радости коју су нам донели наши такмичари. Пре свих Давид Копривица, који је освојио друго место на Хемијској олимпијади и тиме по други пут обезбедио учешће на Међународној олимпијади у Вијетнаму средином јула, и Лука Николић, освојивши прво место на Републичком такмичењу из биологије. Поред њих, запажене резултате су остварили: Марко Тодоровић, освојивши треће место на Републичком такмичењу из књижевности, и Јована Ашковић и Сара Јовановић, друго место на Републичком такмичењу из српског језика.

Тим под вођством професорке руског језика и грађанског васпитања Слађане Маријанац и психолога Гордане Аврамовић учествовао је на фестивалу креативности *Интерест* са презентацијом књиге *Психологија зла*.

Поезијом завршавамо, као што доликује! У част Десанке Максимовић одржан је 21. поетски конкурс на коме је учествовало 14 финалиста. Победница је Хелена Петровић, ученица Филолошке гимназије из Београда са збирком *Живот из кесице*, одлуком стручног жирија у ком је била и професорка српског језика Вера Ваш.

И за крај да вам се похвалимо, Гимназијалац је у фебруару ове године добио другу награду за најбољи школски лист Србије. Надамо се да смо испунили ваша очекивања.

Дарови Вукове задужбине

Ове године је 150 година од издавања прве српске граматике – *Писменице сербскога језика* – и прве збирке народних песама коју је Вук назвао *Мала простонародна славено-србска пјеснарица*, издате у Бечу 1814. године.

У Градској библиотеци 25. фебруара 2014. одржано је књижевно вече поводом 150 година од смрти нашег великог реформатора српског језика и правописа – Вука Стефановића Караџића и Националног дана књиге, који се обележава 28. фебруара. Гости су били др Миодраг Матицки, председник Задужбине, др Бошко Сувајић, председник Управног одбора, и др Љубомир Милутиновић, управник. Представили су активности Вукове задужбине, као и најновије обновљено 21. издање Вуковог српског народног календара *Даница*, за коју је Вук рекао: „Прост може слушати, учен читати.“ Представљена је и *Даница за младе*, која излази од 2009. године.

Председник Задужбине др Миодраг Матицки истакао је да је посебно значајно представити *Даницу* пре свега младима. Подсетио је Вук први велики туристички радник Србије који је показао свету да постоји Србија, а да овај часопис Задужбина штампа од краја 20. века све до данас, када српска држава тражи здрав камен да крене у напредак. Професор Бошко Сувајић указао је на тематско богатство *Данице*, прочитао је неколико текстова, а посебну пажњу посетилаца привукла је његова песма посвећена Црњанском.

Андрејана Ковачевић II₅

Шта би Вук данас рекао?

(...) На новом Фешн вику перформанс модела био врх. Ана нигде да нађе медикамент јер има инфекцију респираторних органа. Марку лектира смор. Којим ми то језиком говоримо? Ко нас разуме? Разумемо ли сами себе?

Сара, Дуња и Андрејана једва чујне, зароњене у своје уредне белешке и тестове. У суботу је било Такмичење из српског језика и језичке културе. Све три су се пласирале на републичко такмичење. Изнова ће у Тршићу са војском хранитеља језика опомињати своју генерацију да је језик „наш најдубљи завичај“. Сазнање о њиховом успеху смирује на трен одељењски зуј неоправдане употребе страних речи. На клупи испред такмичара граматике, приручници, речници, *Правопис*, *Даница*, Селимовићева књига *За и против Вука*, Вуков *Рјечник*... Ђутањем им говорим као некад Мушички Вуку: „Видим да сте наумили поправити наша писмена.“ Дивим се успеху и осећам како кроз младе лингвисте, литерарце, дебатере... проговара Вук, српски Хорације, Баш-Челик српске културе, национална институција. Не љути се Вук што се народна књижевност разлила у психологију, социологију, етнологију и лингвистику. Можда певачи народних песама, како каже професорка Нада Милошевић Ђорђевић у *Даници* за 1996. годину, „остварују тродимензионални сан о новом светском поретку и богатству приступачном свима“.

Развијамо ли умеће слушања? Чујемо ли: „Хвалите укус и разум. Кога се бојите кад вам ум каже како треба? Не чините свој ум робом. Слободан човек може само слободно мислити. Жива стварност се може и мора изразити живим језиком. Наш језик је гибак, животан, увек уверљив. Мирише на дом, на успаванку, на радост зрења. Сјајан је наш језик, прецизан, пун искуства, бодар и горак, целовит, громадан, језик који не сумња. Не гради се, он постоји. Не мисли се, он се доживљава. Упија се, помаже да се живот заустави.“

Отварам *Рјечник*. Одише мирисом старине и светости. Бирај речи: жељан, заборав, завичај, збор, издашан, поступити, правило, прорећи, размислити, сазнати, уредити... Овај понедељац вуковски и венцловићевски говори о доброти, о виталности језика, о милости, о антејској снази речи и упозорава: *Ко високо лети, ниско пада*.

Андрејана Чарапић, II₅

(трећа награда на литературном конкурсу Вукове задужбине и Друштва за српски језик и књижевност поводом 150. годишњице Вукове смрти)

Великани Ваљевске гимназије

Бранислав Петронијевић - филозоф и политичар

Рођен је 25. марта 1875. године у селу Совљаку, недалеко од Уба, у свештеничкој породици која је бројала једанаесторо деце, а умро 4. марта 1954. године у Београду.

Основну школу завршио је на Убу, нижу гимназију у Ваљеву, а вишу у Београду. Био је необично даровит. Имао је невероватно памћење и располагао блиставом интелигенцијом. Његови биографи тврде да би почетком школске године прочитao све уџбенике за свој разред и одмах све запамтио, па је после ретко отварао књиге и увек добијао петице. По завршетку гимназије, као одличан ђак, добија стипендију да студира медицину у Бечу. Међутим њега је више интересовала филозофија, па је почeo паралелно и њу да студира, али то није ишло. Напустио је медицину након трећег завршеног семестра и сели се у Лajпциг на Филозофски факултет, на коме је у дадесет и трећој години одбранио докторат из филозофије, физике и ботанике. Још као млад човек објавио је на немачком језику своје *Принципије*, које филозофи идеалистичког правца сматрају за одлично дело у коме је научник показао „огромну интелектуалну снагу“. Зато га сврставају међу оне филозофе који су „после Канта помакли унапред метафизичку мисао“. Филозоф Бранислав Брана Петронијевић бавио се физиком, математиком, биологијом и палеонтологијом. Петронијевић је доказао да су птице постале од гмизаваца. То откриће донело му је светску славу у области биологије. Археоптериску је додато презиме нашег научника, тако да су га научници назвали „Археоптерика Петронијевић“.

Године 1898. доктор Брана Петронијевић се враћа у земљу и постављен је за учитеља језика у Трећој београдској гимназији, где истовремено предаје и филозофску пропедевтику. После 3 године постављен је за доцента Велике школе, и остаје професор и када је ова прерасла у универзитет. Трогодишње избеглиштво (1916-1918) Брана проводи у Енглеској и Француској. У Паризу држи предавања на Сорбони.

После пензионисања Брана је и даље активан у филозофском животу, крајем тридесетих година оснива Српско филозофско друштво, чији је рад, због избијања рата, кратко трајао. Када су Немци у зору 6. априла 1941. бомбардовали Београд, Брана је отишао у свој Уб. Тада су уништени, поред личних ствари, и неки Петронијевићеви рукописи и ретке књиге. После бомбардовања Петронијевић се вратио у Београд и наставио рад у свом кабинету у новој згради Универзитета. Његов кабинет постао је омиљено састајалиште његових најбољих пријатеља, поштовалаца и ученика. Математичари су петком долазили на *Бранин жур*, редовни посетиоци су били професори и академици. Те пријатне састанке прекинуло је савезничко бомбардовање априла 1944. Брана се опет склонио у родни Уб, а када се после ослобођења враћа у Београд, успут сазнаје да су Немци при повлачењу запалили нову зграду Универзитета. Тако је његова библиотека претворена у прах и пепео.

Бранислав Петронијевић један је од највећих српских филозофа, читавог свог живота у потпуности посвећен науци. Објавио је укупно 53 оригинална начела и открића. Он сам је сматрао да је највиши ниво, када је у питању наука, достигао у математици.

Постоје три сфере знања у његовом филозофском систему: метафизичка, тј. чиста филозофија, посредна, тј. научна филозофија, и емпиријска сфера, тј. посебне науке. Теорију дискретног простора и бића објашњавао је овако: „Биће се састоји од коначног броја квалитативних простих тачака, тј. од недељивих монада, а материја је скуп таквих релативно несвесних монада. Сазнање има порекло у непосредном искуству, где су и

Јун 2014.

емпириске чињенице које су рационално нужне јер се не могу друкчије замислiti него онакве какве јесу.“

Објавио је велики број текстова о палеонтологији, биологији, упоредној анатомији, физици, хемији, астрономији и о историји поменутих наука. Поред Јосипа Руђера Башковића и Фрање Петрића био је у Европи најпознатији филозоф ондашње Југославије, између остalog и зато што је радове објављивао на немачком језику.

Кратко се бавио и политиком јер је написао: „И по породичној традицији и по своме уверењу у политици увек сам био ванфракцијски радикал коме су у младости још биле блиске идеје Светозара Марковића, Пере Тодоровића и Јована Скерлића.“ Био је и остао веран идејама свог пријатеља Аписа. Због тога је, под неразјашњеним околностима, пензионисан. Да ли се обистињује предсказање: „У животу садашњости и будућности човечанства као основни процес влада умерени пессимизам. Индиферентизам ће расти с превлашћу разума над емоцијама. Најзад ће завладати трансцендентни оптимизам – максимално задовољство у свести монада статичког стадијума света.“

Био је члан Српске краљевске академије. Проглашен је за најважнију личност ваљевског краја свих времена. За собом је оставио и штампану збирку од 8 својих лирских песама и 17 препева, највише Шекспира, Гетеа, Хомера, Хорација, Дантеа и других.

У Академијиној Сломеници Браниславу Петронијевићу из 1957. године Вељко Кораћ пише: „Сјајан мислилац, изузетно систематичан и свестрано даровит. Био је окренут будућности, а својом филозофском оријентацијом, својим идеалистичком метафизиком био је окренут прошлости.“

Петронијевић је умро 4. марта 1954. у Београду као пуки сиромах, али, како каже Милутин Миланковић, као богаташ који нам је оставио у наслеђе богату ризницу својих научних дела.

Вера Крсмановић IV₅

*Не знам шта је било пре
Не знам шта ми је тама
Проћердала*

*Не знам шта ће бити после
Када ујединиш све четири сile
Сам*

*Нити знам шта се завукло
У моје камене пећине
Само*

*Не знам шта ми је рекло
Име осме боје небеске
Из стакла*

*Не знам шта ми је продубило
Бразде на врховима прстију
Да додирнем*

*Не знам какав је то створ
Неки што нас рађа из дана у
(Без)дан*

*Не знам шта нас учи да
Додирнемо и чујемо силу
У пољу*

*Али ћеш ти моћи да видиш
Како те дозива средиште
Земље*

*И моћи ћеш да чујеш боје
Којима ти говори сунце*

Док гледаш

*Како се пропиње на прсте
Да нам под собом нађе
Место*

*Не знам да ти испричам
Причу о осморо деце
И*

*Њиховом оцу још младом
По Божјем погледу на
Време*

*И када будеш причао бројевима
Моћи ћеш да их збројиш и опипаш
У немерљивости*

*О небеса над нама кажу
Да ћемо спојити зрна
Малих светова*

*Па и кад би ми рекао
Не бих ти повериовала
Сада*

*Када ни сам не можеш
Да живиш са бројевима
И
Да се закопаш у сваку
Тишину која из њих следи*

Marija Stefanović II₄

Његош у Ваљевској гимназији

Ваљевска гимназија заједно са Српском књижевном задругом обележила је два века од рођења Петра Петровића Његоша 6. децембра 2013. године у свечаној сали Ваљевске гимназије. О Његошевом животу, интересовањима, младости, раду, као и тумачења Његоша кроз историју говорили су нам др Мило Ломпар, професор Филолошког факултета у Београду, и Драган Лакићевић, уредник СКЗ-а. Рецитатори наше школе заједно са гостом Славком Алексићем подсетили су нас стиховима и мелодијом гусала на славне стихове

владике Данила и игумана Стефана из дела *Горски вијенац*. Ову прилику смо искористили и направили интервју са професором Ломпаром који вам преносимо у целини.

Који је по Вашем мишљењу најинтересантнији период Његошевог стваралаштва, Његовог живота уопште?

Ту постоји једно стандардно мишљење у науци да је Његош постао велики песник, односно да је најавио, објавио себе као великог песника песмом *Мисао* 1844. године. Негде из тог времена датира и његова љубавна песма *Ноћ скупља вијека*, која је једна од најлепших наших љубавних песама уопште, најсложенијих. Она иде у ред оних песама као што су Костићева *Santa Maria della Salute* и *Можда слава*, Дисова. Док дела *Луча микрокозма* из 1846, *Горски вијенац* из 1847, *Лажни цар Шћепан Мали* из 1831, односно из раздобља од 1844. до 1851, показују период Његошеве књижевне зрелости, а у неком смислу и његове људске зрелости. Не треба заборавити да је он 1844. имао тридесет и једну годину, а да је умро у тридесет и осмој, а тај период је и иначе у животу човека период када су његове и физичке и духовне снаге на готово највишем стадијуму.

Која Вам је прва асоцијација када неко спомене Његоша?

Величина и трагика.

Који мотив је из Горског вијенца оставио најјачи утисак на Вас?

Истрага потурица, као нешто где се сударају нужност и трагичност.

Из многих Његошевих дела извлачимо поуке, упутства за живот... Којих Његошевих реченица би требало да се бескомпромисно придржавамо?

Има различитих његових реченица, али ево да вам скренем пажњу на нека његова писма где он говори о лепоти у свету, о значају путовања. Једна његова реченица гласи: „Ко не путује, тај не живи“, о разумевању других култура и традиција. Све је то било пресудно код њега, а ништа му није сметало да буде надахнут великим родољубљем и великим приврженошћу својој земљи и свом српском народу.

„Данас нам кажу, деци овог века, да смо недостојни историје наше...“, писао је Ракић... А да ли смо ми данас недостојни Његоша, да ли довољно добро чувамо његове мисли, да ли са довољно љубави чувамо његова дела, али и гусле и народну књижевност уопште?

Времена се мењају и мења се и човек у њима. Данашње време има своје посебности, специфичности. Оно је много више време слике него што је време речи. Велико време књижевности је било када је реч била у центру људске културе, прво усмена реч, реч гусала, реч народног песника, реч тих елемената, док је потом њу сменила писана реч, као реч књиге. Људи су некада писали јако дуга писма једни другима. Ако бисмо наше телефонске разговоре снимили, ми бисмо видели да и ми та писма данас говоримо, али на други начин. Некада су се људи дописивали писмима. Писана реч је била сменила усмену. Негде половином двадесетог века, почела је слика да смењује реч. Дакле екран, па онда други његови облици су почели да заузимају место речи. Слика никад не може бити добра замена за реч, али она може бити владајући облик једнога времена. Мени се чини да је та промена у неку руку променила статус књижевности, али дубину књижевног доживљаја

највише може да упризори човекова имагинација, оно што он може да замисли читајући одређене речи. То како изгледа Хамлет или како изгледа Ана Карењина, може да вам сваки глумац на неки начин утолови, али то како ви замишљате Хамлета или Ану Карењину, док то чitate, то можете само ви себи да дате. Кад је реч о Његашу, то је један велики и тежак песник, који се често, због потреба школе, своди на неке његове најуочљивије особине, али за сваког песника постоје различита времена. Песници које волимо у младости не морају да буду песници којима се дивимо у старости. Његаш је песник кога читамо кроз време и који нам у том времену када ми сами се мењамо открива своје различите особине. Данашњи тренутак је тежак за наш народ и нашу земљу јер смо ми суочени са разним потешкоћама које у много чему обликују свест младих људи, али како год да им шапућу са различитих адреса није то баш тако како нам говоре и много тога човек мора да прође да би видео да на крају остаје пар истина, од којих је једна увек у вези са Његашевим делима.

Који је Ваш омиљени цитат из Горског вијенца?

Меша Селимовић је рекао да је најмисаонији стих читаве наше поезије онај стих из *Горског вијенца*: „Што је човјек, а мора бити човјек! Тварца једна те је земља вара.“

Да ли Ви мислите да је корисно учење толико великог броја стихова Горског вијенца напамет?

Не мислим да је уопште неопходно са становишта разумевања *Горског вијенца* да се учи много стихова напамет, боље је да се стихови науче напамет поновљеним читањем *Горског вијенца*. Мислим, међутим, да је *Горски вијенац* дело које мора више пута да се чита и треба да се иде мало друкчије од онога како обично школски програми то налажу. То није само дело о борби, иако јесте о томе, и о слободи, иако и то јесте, већ је то дело које иде у једну ширину и много је боље, по мом осећању, прочитати један или два цитата из *Горског вијенца* пажљиво него читав *Горски вијенац* непажљиво.

Нађа Милисављевић III₄, Александра Радојковић и Невена Каљевић II₇

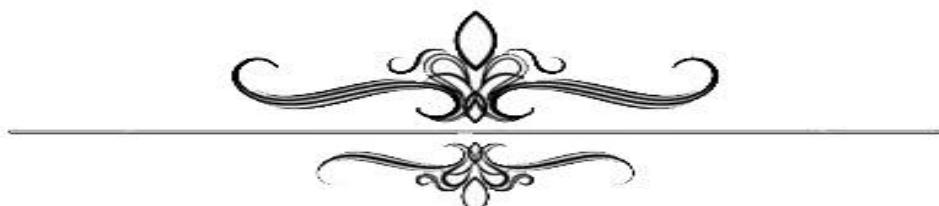
Млади таленат

Александар Лукић, матурант наше школе, рецитовао је у мају ове године на Књижевној олимпијади у Сремским Карловцима песму *Црњански проф. др Бошко Сувајцића*. Ученик друштвено-језичког смера, одувек је показивао таленат за глуму, узевши учешће у многобројним представама од којих су најзначајније *Глупаци* и *Парче срца мог*. У разговору са њим смо сазнали да школовање жели да настави на Филозофском факултету, мада се упркос томе не би одрекао глумачке каријере. Желимо му сву срећу!

Његова фотографија објављена је у листу *Задужбинака* илустрација о одржаном дешавању.

Јелисавета Ачић II₆ и Милица Обрадиновић II₃

Гимназијалац у Русију

Компанија НИС је прошле школске године стипендирала школовање пет студената из Србије на престижним универзитетима у Русији који образују кадрове из области нафте и гаса. НИС је компанија која се последњих година интензивно развија и од великог им је интереса да у компанији раде најбољи. Да би то било тако, покушавају да препознају најталентованије ђаке из области физике и математике како би их одгајили и имали добар подмладак за компанију. Због тога је НИС покренуо овај пројекат и одабрао пет најбољих ђака из Србије, од којих је троје отпутовало у Москву на Универзитет Гупкин, који је најпрестижнији и најбољи у области истраживања нафте и гаса. Један од ђака је и бивши гимназијалац Иван Савић, са којим је новинарска секција имала среће да поразговара.

Иване, како су одлучио да желиш да искористиш ову прилику, одеш у Русију да студираш?

Пред крај основне школе схватио сам да ме највише интересују физика, хемија и биологија. Није било колебања између природно-математичког и специјализованог математичког одељења, знао сам да хоћу природно-математички управо због наука које су ме интересовале. Кроз целу средњу школу сам се такмично и последње године освојио сам друго место на републичком такмичењу из физике. Тада је требало да одлучим хоћу ли искористити прилику директног уписа на факултет захваљујући пласману, што би значило да остајем овде, или ћу ипак отићи у иностранство. Тада се пружила шанса да студирам у Москви, и ако ико од садашњих гимназијалаца буде имао сличну прилику, најтоплије им препоручујем да је искористе.

Да ли си задовољан својим избором до сада?

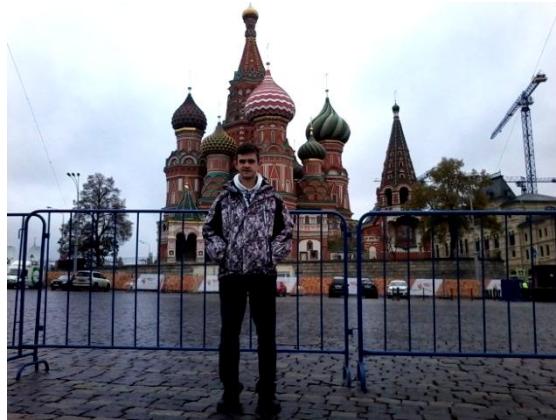
Да нисам уписао ово што јесам, уверен сам да касније не бих могао да нађем посао код нас, ни у Ваљеву, ни у Србији. Компанија која нуди стипендију захтева да је добију само ђаци који ће бити добри инжењери и то говори доволно о озбиљности овог пројекта. Што се тиче самог начина студирања, могу рећи да ми се систем врло допада. Студирање ми не пада тешко, јер је слично начину рада у нашим средњим школама. Студентски живот овде и тамо не може да се пореди. Ипак, презадовољан сам факултетом и Москвом, Русијом уопште. На самом почетку, док се још нисам био навикао на језик који нимало не личи на наш колико год ми мислили да су слични, уопште ми није било лако, али сада, када погледам одавде на то, и није било тако страшно. Трудим се да у потпуности искористим ову прилику не само што се тиче учења већ се трудим да што више сазнам о другим културама, обичајима и начинима живота.

Колико ти је помогло то што ти је средња школа била Ваљевска гиманзија, а колико одмогло?

У Гимназији сам стекао радне навике. Већ сам рекао да се начин рада тамо не разликује толико од начина на који смо учили овде, па ми је, у том погледу, било лакше да се снађем него колегама из нпр. Америке или Грчке, који су навикнути на потпуно другачији систем. Наравно, на факултету остајем дуже него што сам остајао овде у школи, али, с друге стране, тамо током дана завршим све што ми је потребно за сутра, тако да код куће немам пуно обавеза. Ипак, иако сам био природно-математички смер, интересовале су ме и друштвене науке и трудио сам се да будем што свестранiji, па се никад нисам бунио што „ми природњаци“ морамо да знамо и историју, и српски, и ликовно, имузичко. Тако сад видим колико је важна та свестраност и поручио бих млађима да „упују“ све, колико год могу, јер ће им стварно значити. Једног дана, сигурно, биће захвални својој школи.

И, како тече твој дан?

Устајем око осам сати. Живим у дому и, по мом мишљењу, имао сам среће да живим сам, мада то може бити мач са две оштрице. Скувам себи кафу и направим доручак, спремим се за факултет, одем и вратим се око шест сати. Одморим се, учим ако нисам

стигао све да завршим на факултету, и тада могу да посветим време себи. И никако не желим да га губим проводећи сате на Фејсбуку или претерано на интернету. У слободно време обилазим музеје, изложбе, шта год могу и колико ми новац омогућава. Живот у Москви није никако јефтин, све је скупо. Викендом излазим, опет кад могу, и кад нисам уморан, јер се тамо и суботом ради и иде на факултет. Клубови су фантастични, за сваког може по нешто да се нађе, од ирске музике, до клубова где се слуша метал музика.

Апсолутно све стижеш, одај нам тајну!

Организација времена је кључ свега!

Јелисавета Новаковић IV₄

О математици, медицини и образовању

Ученици Ваљевске гимназије имали су прилику да доживе део маја, месеца математике, и у јуну (бар они заинтересовани и они који су одлучили да побегну са часова у другој смени). Наиме, ради се о једном јако необичном предавању. Др Владимир Лукић са *Stevens Institute of Technology* причао је о имплементацији математике у савременој дијагностици и лечењу тумора.

Откриће да тумори „једу“ енергију усмерило је научнике на лечење тумора уз помоћ извора енергије (у овом случају инфрацрвеног светла). Идеја је да се овакво лечење врши уз помоћ наночестица које се састоје од злата и силикона. На основу специфичне мреже крвних судова у туморима оне се спонтано локализују у тумору и апсорбују инфрацрвену светлост. Ради се на томе да све терапије буду што мање токсичне и да не оштећују околна ткива. У овом случају би само тумор био „спржен“, па је ризик минималан. За сада се истражују инвазивни тумори, као што је тумор на мозгу, али се ова област и даље интензивно истражује како би постала универзално примењива.

На предавању се причало и нешто о будућности *имицинга* и улогама математичких алгоритама у формирању слике. Ради се о ПЕТ скенеру (позитронска емисиона томографија) који даје функционално тродимнзионалне слике људског тела у боји и тако верно приказују стање организма. Дакле, овај нови начин снимања унутрашњости људског тела не подразумева слику као такву (као нпр. рендгенски снимак), већ ону мозаичну уклопљену у нешто разумљиво уз помоћ математике.

Поред медицине и изузетне важности математике и физике у медицинским истраживањима, др Лукић је споменуо и образовање. Тако је на час окренута представа нашег система о учењу, па је дедуктивна пирамида, заснована на учењу од општег ка посебном (поделама, како је то истакао предавач), окренута на општаке. Заправо, ради се о Блумовој таксономији, при чему је крајњи идеал нашег школства – учење напамет – код њега у дну пирамиде. Поента је да општа знања представљају само полазиште за креативне стваралачке процесе, а не циљ за себе. Систем, за који би и ученици и професори морали да се потруде, како каже предавач.

На крају предавања остављено је и време за питања (реч од које се како у школи, тако и у целој држави зазире), на шта многи нису навикли, али била је то свежа промена после предавања која теку само у једном смеру, од предавача до слушаоца.

И на крају, требало би организовати више оваквих предавања, баш таквих на која гимназијалци неће морати да долазе да би били несуђена публика или да би избегли часове, већ да добровољно учествују у једном делу садашњице који није доступан у оквиру школског градива, слушајући стручњаке који мисле даље и другачије од већине, стручњаке какви би гимназијалци требало да постану.

GOT

Ана Урошевић IV₂

Први Фестивал науке Ваљевске гимназије

У понедељак 25. новембра одржан је први Фестивал науке Ваљевске гимназије у организацији научне секције школе, заједно са ментором Оливером Црнобрњом, професором физике. Примарни циљ ове иницијативе је да средњошколци увиде да наука не представља само оно што имају прилику да чују у току школских предавања или сазнају путем медија који нас обавештавају о новим и грандиозним открићима, већ да наука заправо може бити много опипљивија и ближа. Сваки научни механизам је у својој суштини запањујући и разумети по ком принципу ради нпр. ваш фрижидер није ништа мање важно од разумевања тога како је настао универзум. Ако успемо да сагледамо ширу слику, лако је уочљиво колики удео наука данас има у нашим животима и да нама остаје задатак да не изгубимо искру чисте радозналости петогодишњака и запитамо се— како све то функционише?

У току саме манифестације ученици су кроз низ занимљивих огледа из физике имали прилику да виде како балон може под великим теретом да лежи на ексерима и притом не пукне, како увући кувано јаје у флашу помоћу пар свећица, како провући штапић кроз балон, а да балон не пукне, по ком принципу раде мотори аутомобила, Теслин калем и још дosta тога. Подједнако занимљиви били су хемијски експерименти као што су слоновска паста за зube, хемијски вулкан и магично млеко, док се у другом делу Кавеза могло видети мноштво занимљивог камења и препарата који су се могли посматрати под микроскопом. Одржано је и такмичење у слагању рубикове коцке, на ком је прво место заузео Милош Романић, ученик Техничке школе, са резултатом од 29 секунди.

Чланови научне секције захваљују се школи и професорима на указаној помоћи, као и свима онима који су посетили Фестивал. Позивамо све заинтересоване да се приклjuчеју раду секције и надамо се да ће се у будућности реализовати још пројекта овог типа.

Чланови секције: Јелена Јеремић, Анђелка Миловановић, Тијана Радовановић, Анђела Споладор, Лазар Марковић, Емилија Станишић, Сара Ђурђевић, Ана Урошевић, Марко Миловановић, Милица Перић, Марко Прашчевић, Тодора Ђурашиновић, Нађа Мандић, Дуња Павловић.

Тијана Радовановић III₁

Da се не избришу трагови

Ухолу Ваљевске гимназије познати академик Матија Бећковић на Дан победе, 9. априла 2014, открио је спомен-плочу посвећену ученицима и професорима који су страдали у Другом светском рату. На спомен-плочи налазе се имена 91 ученика и 3 професора. Нова спомен-плоча налази се на десној страни главног улаза школе и разликује се од претходне из 1970. године по томе што су се на старој спомен-плочи налазила само имена ученика који су страдали у партизанским јединицама или у концентрационим логорима. Сада није прављена разлика међу ученицима, без обзира на војну формацију. Занимљиво је да су се на овој спомен-плочи први пут нашла заједно имена двојице браће који су погинули у различитим војним формацијама, док је име једног брата већ било на старој спомен-плочи. На откривању спомен-плоче говорио је директор проф. др Војислав Андрић, док је хор Ваљевске гимназије отворио свечаност извођењем Химне Ваљевске гимназије.

Спомен-плоча настала је на основу књиге професора Милорада Белића *Затамњена историја – Ваљевска гимназија 1941-1945*, чије је друго допуњено издање изашло ових дана. На дан откривања спомен-плоче, бесплатно се делио и сепарат који је део ове монографије и који је настао поводом подизања друге спомен-плоче. Он садржи кратке биографије ученика и професора чија се имена налазе на новој спомен-плочи. Професор Милорад Белић истиче улогу Ваљевске гимназије и у ваннаставним активностима, и борби против незнања.

„Подизањем ове спомен-плоче Ваљевска гимназија је показала своју образовну улогу, која се не своди само на обраду наставних планова и програма. Такође, показала је на прави начин како се треба борити против незнања, предрасуда, стереотипа, идеолошких ограничења. То је највећи успех и симболична победа на Дан победе“, наводи за наш лист професор Белић.

Нађа Милисављевић III₄

Светски дан деце је қњиге са Урошем Петровићем

Поводом Светског дана дече књиге Ваљево је посетио српски писац Урош Петровић, носилац бројних престижних награда. Било је предвиђено да посета траје два сата, међутим, због великог интересовања, писац је остао још сат времена дружећи се са свима коју су били заинтересовани. Поред загонетних, занимљивих прича постављао је питања о којима се морало добро размислити. Тако је желео да сазна шта мислимо да су решења следећих проблема: Шта то једе и хода на глави? Шта може да те поједе, а ако додаш 3,14 можеш да поједеш? Шта су то људи до почетка 19. века радили високо, а онда је један покушао ниско и утврдио да је то тако боље? Каква је повезаност броја 41 са Ајфеловим торњем? Како су у старом веку пробијали звучни зид? Шта ви мислите?

Након сваког тачног одговора писац је поклањао лоптицу у знак сећања и са жељом да се свако јутро будимо наслејани.

Лука Јовановић, VII разред

Ђачки батаљон

Јунаци Колубаре и мученици Рајца поново су оживели. Славом овенчани ђачки батаљон од хиљаду триста каплара у још једну битку пошао је са сцене Центра за културу, на којој су униформе тих обичних али и других више познатих личности историје Србије обу克ли глумци Драмског студија Ваљевске гимназије.

Ова представа, која као да нас ставља у времеплов и враћа кроз време, не показује само сцене од пре скоро једног века него нам дозвољава да присуствујемо једном од најбитнијих догађаја у историји српске државе. Представа је рађена по мотивима дела Десанке Максимовић, Миладина Шеврића, Љубомира Симовића, Светлане Велмар Јанковић, Миодрага Илића, Биљане Србљановић, Душана Ковачевића, Добрице Ђосића, Бранислава Михаиловића Михиза, Душана Јовановића, Петра Пајића и Бране Петровића.

Драмски студио Ваљевске гимназије кроз причу о страдању омладинаца у ђачким батаљонима прати историју свих политичких атентата који су обележили судбину српског народа, показујући погубност заблуде о сопственој величини, трагедију украдених права на младост, као и сагледавање катарзе душевних ломова јунака у временима друштвених, историјских и политичких преврата.

Вукашин Вујанац II₅

Распевани мај

Ове године музичка секција окупила је младе инструменталне извођаче и певаче који су у оквиру ваннаставне активности имали прилике да истакну своје музичке способности како групно тако и појединачно. На традиционалној музичкој приредби *Распевана гимназија* под слоганом *Искористи слух за хуманитарни дух* чланови секције представили су се кроз дух музике 80-их и 90-их година. Овогодишњу *Распевану гимназију* свечано су отворили чланови хорске секције песмом *За милион година*. Програм су водили Јелисавета Ачић и Лазар Бранковић, ученици друштвено-језичког смера. У приредби су учествовала 34 ученика Ваљевске гимназије свих разреда и смерова, чланови хора, вокални солисти, уз пратњу инструменталних извођача на акустичној, електричној и бас --гитари, бубњевима и клавију. Музиком 80-их и 90-их водили су нас: Нада Лукић IV₄, Марија Милиновић II₄, Никола Жунац IV₆, Милица Мићић, Никола Нинковић и Алекса Јокић II₂, Лука Ђорђевић IV₇, Анђела Анђелић II₄, Тамара Шарчевић II₅, Јована Максимовић I₄ и Јана Здравковић II₆. За крај манифестације сви учесници су извели песму *Another brick in the wall* легендарне групе Pink Floyd.

Јелисавета Ачић II₆

Учење самосталним истраживањем и унутрашња мотивација

Ученици наше школе су активни у разним областима и својом креативношћу подстичу људе вольне да помогну младима да се пронађу у некој уметничкој, научној или некој другој дисциплини, тако што организују окупљања и разне пројекте који доприносе њиховом развоју.

Један од пројеката који су настали са намером да подстакну самостални рад ученика је и пројекат Интернест, који се реализује већ 8 година. Циљ пројекта је развој медијске и информатичке писмености и подстицање талентованих младих људи да пробуде машту и да удружи се за разних идеја развију креативну интелигенцију и критички однос према садржајима интернета, електронских и штампаних медија. Ученици који су ангажовани и који су своје слободно време одвојили да би осветлали образ школе и приказали шаренило идеја и маштовитост су: Марко Прашчевић, Ивана Јевтић, Сара Ристић, Анђела Ножица и Сара Ђурђевић.

Између осталог, једна од активности коју је такође требало извршити је представљање изабране књиге (од десет понуђених), а ми смо избрали *Психологија зла* од професора Сајмона Барона Коена.

Сара Ђурђевић III₃

Размишљања о људској сировости

Књига *Психологија зла* је један од начина на који можемо да боље упознамо себе, разумемо свет и схватимо колико је битно да будемо обазривији, пажљивији према другима. Писац је хтео да елиминише појам „зло“ и заменио га са емпатијом, јер је емпатија оно што нас води кроз живот, чини да се према другима опходимо са поштовањем. Због недостатка емпатије неретко заборавимо да људи који стоје уз нас имају емоције и да можемо да их повредимо. И управо, како је Сајмон Барон Коен рекао: „Емпатија је сама по себи највреднији ресурс на нашем свету.“

Као и за све наше поступке и одлике личности, гени имају своју велику улогу и у изграђивању личности па тако и у наслеђивању емпатије. Међутим, најважније за правилан развој детета у стабилну, самосвесну и емпатичну особу је подршка, несебична љубав и посвећеност родитеља у раном детињству, јер све лоше што проживимо у првим годинама живота утиче на наше ментално здравље, размишљање и однос према окolini. Трауме на детету увек остављају ожилјак који је можда испрва невидљив.

Уз то, читајући књигу долазимо да закључка да мање емпатични људи постављају технолошки поредак и тако владају *нормалним људима*, стога из дана у дан, чини ми се, сви губимо емпатију и постајемо робови без емоција и саосећања за друге људе. Постајемо роботи.

Према томе, порука за крај је: Волите себе и људе око себе! Посветите се својим најближима – нису потребни скупи поклони и обећавање кула и градова јер су љубав, поштовање и мали знаци пажње, које би требало свакодневно да поклањамо, највеће богатство које постоји! Умало да заборавим, **НИКАД НЕ ЗАБОРАВИТЕ ДА СЕ СМЕЈЕТЕ!**

Сара Ђурђевић III₃

„Живот из кесице“ - победник

У свечаној сали Ваљевске гимназије 10. јуна у 19 часова почело је финале Поетског конкурса *Десанка Максимовић*. Овај конкурс први пут је одржан 1993. године и од тада је објављена 21 збирка песама победника овог конкурса. Ове године конкурс је био планиран за 16. мај, датум рођења Десанке Максимовић, као и датум одржавања свих досадашњих конкурса, али је ипак ове године Поетски конкурс морао бити одложен због ванредне ситуације узроковане поплавама. Програм су водили Милица Ђурић и Никола Нинковић, ученици природно-математичког смера. Ово вече отвориле су Тања Савић, стиховима песме Десанке Максимовић, и Ирина Марјановић, песмом *Девојачки демон* Мирјане Митровић. Потом нас је поздравио и директор школе др Војислав Андрић, који нас је подсетио на славан живот и историјски значајно стваралаштво Десанке Максимовић. Овој манифестацији присуствовао је и министар просвете, науке и технолошког развоја др Срђан Вербић, који се, на позив директора, обратио присутним. Жири Поетског конкурса чине Вера Ваш, професор српског језика и књижевности, песник Петар Пајић и песник Драган Лакићевић – председник жирија. Филип Грујић, Лидија Кордић, Елма Селими и Стефан Цвијић су финалисти који нису били присутни, па су уместо њих песме читали Марија Стефановић, Филип Тимотић и Вук Ђерић. Ово финале ушло је у биографије 14 младих песника. Присутни финалисти поделили су са нама своја интересовања и открили своје књижевне узоре.

Петар Бачанин је матурант Гимназије „Бора Станковић“ из Ниша. Петар је поезију почeo да пише у средњој школи, а поред поезије пише и кратке приче. У слободно време бави се фотографијом.

Марија Вагнер је матуранткиња Филолошке гимназије из Београда. Марија воли да рони, воли језике, путовања, а на теме својих песама прави и стрипове.

Урош Ђурковић је матурант Пете београдске гимназије. Привлаче га иновације и сликовитост у поезији.

Јована Живановић је ученица другог разреда Пољопривредне и медицинске школе из Бијељине. Сматра да је најтеже питање особи која пише: „Који ти је омиљени песник?“ У слободно време преводи песме са румунског језика. Посебно воли свог мачка Русоа.

Јован Јакић је матурант Земунске гимназије. Јован воли да пише поезију на енглеском језику, а при писању води рачуна о форми и метрици. Скоро је почeo да се занима за драму, а покушаће да упише драматургију.

Дуња Карановић је матуранткиња Филолошке гимназије из Београда. Поезију је почела да пиše у средњој школи, и, како она каже, пиše је у слободном стиху. Победила је на Лимским вечерима поезије у Прибоју, а победничка збирка „Људило“ биће објављена у септембру.

Верица Михаиловић је матуранткиња Ваљевске гимназије. Воли глуму и музiku, а песнички узори су јој Милан Ракић и Иван Лалић, док прозни стил гради на Андрићевој поетици.

Хелена Петровић је матуранткиња Филолошке гимназије из Београда. Инспирацију за писање налази у аутобусима, на улицама, у људима, а за себе каже да је песник речи из микроталасне. Воли да чита Мильковића и Попу.

Данијел Ристић је матурант Филолошке гимназије из Београда. Добитник је друге Пекићеве награде. Пиše везаним и слободним стихом. За себе каже да је филантроп, фолклориста и филолог. Воли руски језик.

Ирина Лакић је ученица је трећег разреда Гимназије „Слободан Шкеровић“ из Подгорице. Док пиše поезију, инспиришу је досада, сунце и црна боја. Каже да, када је најсрћенија, пиše најтужнију поезију и обрнуто.

Након представљања свих такмичара, члан жирија, песник Петар Пајић рекао је пар речи о финалистима и њиховој поезији. Победника је прогласио председник жирија, песник Драган Лакићевић. Ове године победила је Хелена Петровић са збирком *Живот из кесице*. Посебна признања, која су ове године први пут додељена, добили су Јован Јакић и Ирина Лакић. Овогодишња финалисткиња, матуранткиња Ваљевске гимназије Верица Михаиловић, добитница је награде из фондације *Гордана Лазаревић*.

Невена Кальевић II₇, Милица Ђурић и Никола Нинковић II₂

Читajući Peščanu хронику

Београдска сновићења

Роман Павла Зелића *Пешчана хроника* погодан је за лубитеље фантастике, авантуризма, непрестаних заплета и, како сам писац каже, то је позив на истраживање. Изазвао је велико интересовање међу читаоцима различитог узраста зданијивом, неубичајном тематиком и изузетним пишевим познавањем националне историје. Био је номинован за Нинову награду.

Инспирацију за своје дело писац је пронашао у причама своје баке, која га је, уз веран приказ, за омладинске акције заинтересовала још у раном детињству. Из тих свакидашњих, необавезних прича створио је грађу за свој роман. Писац је желео да направи спону између данашњих адолосцената и оне деце која су својим волонтерским радом учествовала у изградњи Новог Београда. Њихова младост пропраћена је физичким радом, напором, борбом за опстанак, за разлику од данашњих омладинаца, али то их је ипак чинило срећним, задовољним, поносним на себе и другаре, јер су се својим малим доприносом борили за добробит читаве нације. У центру пажње су петорица пионира, који су, иако врло млади и неискусни, учествовали у омладинским акцијама, и то све својом чврстом вољом и жељом да одрасту. Поред жестоког рада, научиће како да везују пертле, научиће да читају и пишу, да се заљубе, а откриће и злокобну претњу из блиске прошлости, која вреба испод песка и муља мочваре – будућег новог града. Један од пионира, Ђорђе Османчић, једини преживели, за време акције писао је дневник о сваком њиховом кораку, захваљујући коме многе заташкане тајне, после толико времена, израњају на видело.

и патњи, проналази искрену лубав.

Према речима Предрага Ј. Марковића, ово је фантастична прича о највећем злу из најстрашијег времена које прогони нови град, који је и сам сновићење никло из мочвара и песка. А све то испричано помоћу педантне историјске реконструкције тако ретке у нас...

Педесет година касније, Илија Орловић, самохрани отац, у бекству пред одговорношћу која га може коштати живота, уточиште ће пронаћи у лавиринту новобеоградских блокова. Ту се, заједно са својим сином Лакијем, сусреће са несвакидашњим злом, мистеријом која се до тог дана крила у песку оближњег игралишта, на месту некадашњег логора на Сајмишту. Тајну полако разоткрива и схвата да је читав град изграђен на темељима масовних гробница, које настају након почињеног геноцида над националним мањинама и самим Србима. Од тада, међу високим зградама Новог Београда влада мир, јер након много година духови младих пионира умирују своје душе и заједно са њима и њихов пријатељ Ђорђе. Спокој ће осетити и Илија. Након несаница

Милица Мирковић и Александра Пајић, II₅

Десет година постојања фотосекције

Пајне писања светлошћу

Међу многобројним догађајима, Дан школе је обележила и јубиларна изложба фотографија посвећена свим ученицима који су прошли кроз скривени кутак фотографије. Неки од њих су фотографију пригрлили као животни пут, неки су је ставили у службу свог научног прегалаштва, а неки и даље туристички шкљоцају. Можемо да се похвалимо бројним одржаним изложбама, освојеним наградама и признањима, наступима на домаћим и иностраним изложбама, а о свему томе ћемо више сазнати од професорке Наташе Кристић, ментора фотосекције.

Ви дуго водите фотосекцију и активно пратите рад младих, с обзиром на то да се развија техника, дали су исто тако боље и фотографије које праве полазници фотосекције?

Рад фотосекције је специфичан, јер се обнавља циклично и имамо проблем са генерацијском динамиком. Нисмо у могућности да организујемо рад секције посебно по годинама, већ радимо сви заједно. С друге стране, имамо различито заинтересоване појединце. Једни долазе из амбиције да овладају техником фотографије како би се лакше сналазили у приватном животу, или евентуално користе фотографију као помоћно средство у наукама којим планирају примарно да се баве, а знатно мање људи заиста има љубав према фотографији, коју често бирају као будуће занимање. У зависности од личног афинитета имамо и различит квалитет фотографије, и он донекле зависи од напретка технике, али највише од приступа појединца.

Колика је заинтересованост за фотосекцију?

Интересантно је да у току десет година рада фотосекције имамо континуум броја од десет до двадесет чланова и тај број је константан. Никад не спадамо испод десет и ретко прелазимо двадесет, што је и нормално с обзиром на то да Ваљевска гимназија има широк дијапазон секција. Имали смо једне године ситуацију да се пријавило осамдесетак ученика, али то је изгледа била нека игра међу ђацима који су се пријавили, али никад нису дошли на састанак.

Да ли бављење фотографијом може да утиче на стварање неког критичког става и формирање личности?

Мислим да може, с обзиром на то да фотографију као исказ бирају интровертне личности. То су обично људи који воле пуно да посматрају, а мање да причају, и фотографија је начин да они проговоре, постану друштвено ангажовани и кажу оно што им смета, шта доживљавају као друштвене и социјалне пропусте, тако да она може бити један од медија кроз који се појединци могу реализовати као интелектуалци, и чак може бити као и свака друга уметност у којој се могу неки унутрашњи демони сузбити, отклонити или заменити неким мањим.

Да ли полазницима помажу савети и критике које им дајете?

Ја сам више нека врста, у шали кажем, менаџера, из простог разлога што ја нисам фотограф по образовању и то је од почетка

Милица Обрадовић II₂

Милица Обрадовић II₂

Јун 2014.

била нека истина са којом сам се суочавала, тако да ученицима више помажем у домуену теорије форме, како се гради кадар, на који начин се светлост може пуштати у кадар и свега што је у домуену ликовности, а за саму проблематику фотографије - како фотографисати и користити апарат – углавном ангажујемо фотографе који су вољни да дођу и да повремено држе предавање.

Да ли имате подршку од школе и, конкретно, од самог директора, што се тиче активности које организујете?

Ваљевска гимназија има проблем финансирања. За разлику од других средњих школа, Ваљевска гимназија нема никакву услугу коју може да прода да би зарадила новац и због тога је сваки вид ваннаставних активности, претпостављам, релативно тешко финансирати. То је један од разлога зашто се рад фото-секције своди на неки минимум. Подршка школе се огледа у томе што нам је дозвољен рад са ћацима, можемо да радимо фотографије у одређеном студију, што је скуп поступак, јер за сваку изложбу морате да произведете педесет фотографија у одређеном формату и квалитету, и дат нам је простор школског клуба Гимназијалац, уз могућност да пет-шест пута у току школске године направимо изложбу. Наравно, сваки руководилац секције и сви њени чланови би волели да може и више од тога, да добијемо нешто од фотографске опреме, апарате, неке специфичне компјутерске програме који би нам омогућили манипулатију фотографијама, али то нажалост у овим условима није реално очекивати.

Ја, као члан фото-секције, искористила бих прилику да се у име свих полазника секције захвалим свима који су свих ових година на различите начине немо стајали уз нас. Пре свега Модерној галерији Ваљево, Фото-студију Поповић и Истраживачкој станици Петница, али и свим професорима и запосленима у Ваљевској гимназији који са благодарношћу прате наша интересовања.

„Садржај фотографије рефлектује оно што лежи у фотографију, јер оно што видимо указује на оно што ми заправо јесмо.“ - Ернст Хас

Сара Ђурђевић III₃

Вече рецитовања

У свечаној сали Ваљевске гимназије одржано је вече посвећено уметничком казивању стихова. Своје умеће лепог говорења и сугестивног доживљаја песничке речи представили су рецитатори – учесници републичког, окружног и општинског такмичења Ирина Марјановић, Марија Арсић, Иван Бобовац, Вук Ђедовић, Милица Ђурић, Јелена Јеремић, Александар Лукић, Надица Мандић, Марија Стефановић, Филип Тимотић, Тања Савић и Софија Симић, као и гошће из Економске школе Тијана Богосављевић, Тијана Николић и Теодора Петарић.

Експресији и звучности казане речи допринели су и акорди клавира и тонови три гитаре у извођењу Бојана Ђорђевића, Лазара Бранковића и Уроша Урошевића. Певачке соло нумере треперавим гласовима Наде Лукић и Јане Здравковић обојиле су посебним шармом овај занимљив и несвакидашњи културни догађај у нашем граду.

Нађа Милисављевић III₄

Гимназија у сликама

Милинковић Миливоје, свима познат по надимку Мићко који му је дао професор Ваљевске гимназије Рус Јелењев, ради у медијатеци од 1978. године. У просторијама Ваљевске гимназије учио је и основну школу од 1958, касније и средњу, када се гимназија преместила из зграде данашње ОШ „Сесте Илић“.

Мићкова презентација, која је у вези са периодом првог века Ваљевске гимназије, од 1870. до 1970. године садржи 120 фотографија тог периода. Фотографије су обрађене, прерађене, идентификоване и презентација сведочи о једном периоду Ваљевске гимназије.

„Моје интересовање за фотографије Ваљевске гимназије, може се рећи да је почело сасвим случајно. Пре неколико година дошао сам до диска који је пензионисани судија Михаило Ђерић поклонио Ваљеву где се налазило око 700 фотографија које су у вези са Ваљевском гимназијом. Ја сам тада почeo да прикупљам фотографије по школи и до сада сам успeo да прикупљам једну врло вредну и врло велику збирку. Негде око 8000 фотографија је скенирано, унето у рачунар и обрађено.“

Најстарија фотографија ове невероватне збирке датира још из 1870. године која је факсимил указа којим је министар просвете поставио Ђуру Козарца и Светозара Марковића за супленте у Ваљевској гимназији. Најстарија фотографија ученика са разредним старешином је из 1886. а професорског кадра из 1910. године. Једна од занимљивих фотографија је фотографија нашег познатог песника Симе Пандуровића који је био професор у Ваљевској гимназији. На тој фотографији је и Милан Шиљак, који је у гимназији предавао веронауку, а који је 1920. постао рашко-призренски владика.

„Када сам видео о каквом богатству се ради, кренуо сам са проучавањем историјата. Почеко сам да се виђам са старим Ваљевцима, ученицима Ваљевске гимназије који су ми много помогли у идентификацији људи са фотографија, јер сама фотографија без знања ко се налази на фотографијама, који је догађај, нема велику вредност.“

Мићко још једном истиче велику помоћ судије Михаила Ђерића који и сам има једну изузетно вредну колекцију фотографија Ваљевске гимназије. Ова презентација имала је три приказивања до сада. Прва је била прошле године за Ноћ музеја, друга је била 15. фебруара ове године, када је на позив Удружења Ваљеваца у Београду који су славили 80 година од постојања, презентована. У препуној сали презентација је нашла на позитивне критике, изазвала је набој емоција, чак и сузе када су се неки Ваљевци препознали на фотографијама. У Ваљевској гимназији презентација је приказана 21. марта, и тај датум је изабран као датум када су 1905. године освештани темељи Ваљевске гимназије.

Мићко, који је једина особа на свету која је поставила бисту Владимира Илича Лењина у хол Ваљевске гимназије као ученик, и ту исту бисту скинуо касније као запослени у школи, истиче да је судбински везан за Ваљевску гимназију и да није чудно што је баш он започео прикупљање слика. Надамо се да ова презентација неће бити последња.

Camera Obscura

„Игранка“ је била догађај о ком су дуго причали и млади и стари, одржана је 14. септембра. Она је, заправо, била начин којим је до детаља представљен пројекат *Дом уметности*. Ана Станишић, бивша гимназијалка, ПР је Иницијативе за формирање *Дома уметности*. Од 4. до 6. октобра трајала је акција Иницијативе, Camera Obscura, ауторке Бојане Андрић, бивше гимназијалке, која је сада директор фотографије. Она је одговорила на пар питања о овој акцији. Говорила је о томе одакле идеја за ову акцију, али и о томе шта је све „изокренуто“ у Ваљеву...

Бојана, како су дошли на идеју да направиш Camera Obscuru?

Када сам радила пројекат, схватила сам да треба да кренем од самих почетака фотографије и foto-апарата. У Ваљеву, пројекат сам назвала *Ваљево наопачке* наиме, слика коју даје Camera Obscura је окренута за 180 степени наопачке. Питање које слика поставља је: Шта је у Ваљеву наопачке и шта ми можемо да урадимо да бисмо ту ситуацију окренули како треба? Мотивима које кадрирам скрећемо пажњу на значајне локације у Ваљеву. Camera је ова три дана на разним местима, а сваки дан у шест поподне правимо мини-перформансе где излажемо фотографије које су сад већ окренуте како треба. Последњи дан пројекта правимо финалну изложбу свих фотографија са малим истраживањем прецепције, где су направљене наочаре кроз које се свет види другачије. Аутори рада су Андријана Максимовић, Јелена Марковић, Јелена Поповић и Ђурђа Ђуричић.

Колико је Ваљево наопачке откад су отишла одавде?

У Ваљеву нема посла за мене. Укључена сам у пројекат јер желим да се овде нешто дешава, желим да креирам, да учествујем у радионицама, да их правим и да се окупи што више људи сличних мени.

Ти су једна од ретких која је одлучила да поред посла који није у Ваљеву ипак уради нешто за овај град.

Свака част!

Путујем много, радим много, али то не значи да сам заборавила свој град. Ипак, морам да приметим да Ваљевци нису много отворени према новим пројектима. Врло су тешки и затворени, немају много жеље да виде и науче нешто ново. Ипак, има и оних који су били врло заинтересовани. Људи овде морају да буду опуштенији, мање напети, живот ће им тако бити лепши.

Ана и Бојана су напоменуле да се тим окупило не би ли продрмао Ваљево, јер је чињеница да су се Ваљевци утопили у провинцијску, учмалу атмосферу. Читава њихова екипа састављена је од људи са огромном енергијом и сигурни су да Ваљево и млади неће остати равнодушни према овом пројекту.

Јелисавета Новаковић IV₄

Језичка приредба

У среду, 14. маја у сали Музичке школе „Живорад Грбић“ одржана је језичка приредба. Гимназијалци су још једном показали знање страних језика. Певало се и рецитовало на српском, енглеском, руском, немачком, француском, шпанском. Као и претходних година сала је била премала да би сви заинтересовани могли да седну.

Clap along if you feel like happiness is the truth... Ученици одељења I₃, I₅ и I₆ показали су да су, осим за певање, талентовани и за игру. Они су извели песму *Happy*. После њих ученици одељења II₄ приказали су нам једну сцену са аеродрома. Унели су и праву дозу мистичности, јер је задатак био „пронаћи криминалца“. Онда је на ред дошао и француски. Марија Глишић, ученица IV₅, певала је *Mon t'es a moi*, а на гитарама су је пратили ученици другог разреда Никола Тмушић и Вељко Николић.

Ученици Милан Радовић, Димитрије Ђукић и Ђорђе Марковић вратили су нас у двадесети век. У век у ком се родио један нови музички стил, у век када је настао џез. После њих су ученици I₄ „у духу Оза“ објаснили како „постати славан“ у Србији. А онда је опет француски дошао на ред. Шта све жели, а шта не, кроз песму *Je veux* саопштила нам је Нађа Мандић, ученица I₇ коју је на гитари пратио Никола Маровић I₂.

Шта се деси када школски квиз крене наопачке, објаснили су нам ученици првог билингвалног одељења Ваљевске гимназије, ученици I₅. Они су извели скеч *Unterricht mal anders*. На Пушкиновом матерњем језику слушали смо исповест једне од његових најпознатијих јунакиња. „Я к вам пишу – чега же боле?“ Татјанино писмо Оњегину рецитовала је Тања Савић, ученица I₇. После тога је Никола Тмушић извео песму Боба Марлија *No woman, no cry*.

Плажа, море, стене. Три другара се свађају на коју реч да скоче истовремено у воду. Овај интересантан скеч, под називом *Plangeon* извели су Соња Ђујић, Катарина Рафаиловић и Урош Ђуровић, ученици III₄.

Да су „отпорне на метке“ рекле су нам ученице I₅ Тијана Пантелић, Јана Секулић и Ана Радовановић. Оне су извеле песму *Titanium*. Затим смо се позабавили речима које се исто изговарају, а имају различита значења. Ученице III₄ Маја Перић, Јована Лукић, Исидора Јевчевић и Катарина Урошевић приказале су нам једну компликовану ситуацију у коју су дошле због таквих речи. *To die or to dye* питање је сад.

Своје умеће рецитовања такође је показала и ученица одељења II₇ Невена Ашковић, која је уз пратњу Николе Тмушића, извела песму *La Guitarra* Федерика Гарсије Лорке. Јована Максимовић, I₄ отпевала је песму на италијанском језику, на тренутак нас је одвела на обалу мора, тамо негде далеко. Замишљено смо слушали о неувраћеној љубави.

Ученици II₄, IV₂, IV₄ и IV₇ слатко су наслејали публику у скечу *Eine E-Mail mit Folgen*. Такође смо чули и песму белгијске групе *Vaya con Dios* у извођењу Наде Лукић IV₄ уз пратњу Николе Маровића I₂. Потом су нам ученик Петар Марић IV₇ и ученици IV₄ извели песму „Све је то Немачка“ – *Das alles ist Deutschland*.

Добро дошли су пожелели водитељи програма Милица Ђурић, II₂, и Иван Бобовац, IV₆. Затим су ученици филолошког одељења IV₄ кроз скеч *Writer's spell down* покушали да одговоре на питање ко је најбољи писац. Милица Мићић, II₂, отпевала је песму *Let it go* уз клавирску пратњу Бојана Ђорђевића, III₃.

Ученици одељења II₆ потврдили су да *Amor omnia vincit* (Љубав све побеђује). У скечу *Language der Liebe* учествовали су: Марко Тодоровић, Јана Здравковић, Јелена Симовић и Софија Симић као и њихови другови из одељења. После тога је Никола Нинковић отпевао песму Бруна Марса *When I was your man*.

Ученици одељења I₃, I₅ и I₆ показали су да су, осим за певање, талентовани и за игру. Они су извели песму *Happy*. После њих ученици одељења II₄ приказали су нам једну сцену са аеродрома. Унели су и праву дозу мистичности, јер је задатак био „пронаћи криминалца“. Онда је на ред дошао и француски. Марија Глишић, ученица IV₅, певала је *Mon t'es a moi*, а на гитарама су је пратили ученици другог разреда Никола Тмушић и Вељко Николић.

Ученици Милан Радовић, Димитрије Ђукић и Ђорђе Марковић вратили су нас у двадесети век. У век у ком се родио један нови музички стил, у век када је настао џез. После њих су ученици I₄ „у духу Оза“ објаснили како „постати славан“ у Србији. А онда је опет француски дошао на ред. Шта све жели, а шта не, кроз песму *Je veux* саопштила нам је Нађа Мандић, ученица I₇ коју је на гитари пратио Никола Маровић I₂.

Шта се деси када школски квиз крене наопачке, објаснили су нам ученици првог билингвалног одељења Ваљевске гимназије, ученици I₅. Они су извели скеч *Unterricht mal anders*. На Пушкиновом матерњем језику слушали смо исповест једне од његових најпознатијих јунакиња. „Я к вам пишу – чега же боле?“ Татјанино писмо Оњегину рецитовала је Тања Савић, ученица I₇. После тога је Никола Тмушић извео песму Боба Марлија *No woman, no cry*.

Плажа, море, стене. Три другара се свађају на коју реч да скоче истовремено у воду. Овај интересантан скеч, под називом *Plangeon* извели су Соња Ђујић, Катарина Рафаиловић и Урош Ђуровић, ученици III₄.

Да су „отпорне на метке“ рекле су нам ученице I₅ Тијана Пантелић, Јана Секулић и Ана Радовановић. Оне су извеле песму *Titanium*. Затим смо се позабавили речима које се исто изговарају, а имају различита значења. Ученице III₄ Маја Перић, Јована Лукић, Исидора Јевчевић и Катарина Урошевић приказале су нам једну компликовану ситуацију у коју су дошле због таквих речи. *To die or to dye* питање је сад.

Своје умеће рецитовања такође је показала и ученица одељења II₇ Невена Ашковић, која је уз пратњу Николе Тмушића, извела песму *La Guitarra* Федерика Гарсије Лорке. Јована Максимовић, I₄ отпевала је песму на италијанском језику, на тренутак нас је одвела на обалу мора, тамо негде далеко. Замишљено смо слушали о неувраћеној љубави.

Ученици II₄, IV₂, IV₄ и IV₇ слатко су наслејали публику у скечу *Eine E-Mail mit Folgen*. Такође смо чули и песму белгијске групе *Vaya con Dios* у извођењу Наде Лукић IV₄ уз пратњу Николе Маровића I₂. Потом су нам ученик Петар Марић IV₇ и ученици IV₄ извели песму „Све је то Немачка“ – *Das alles ist Deutschland*.

Имали смо прилику да чујемо и најпознатије Шекспирове стихове: *All the world's a stage* од ученика III₆. Питали смо се колико далеко се чуо громогласан смех публике у току извођења *Шесца's got talent* ученика IV₆.

Тако се завршила још једна језичка приредба. Покушавали смо да пребројимо колико нових речи смо научили. И како то обично бива кад покушавате да пребројите нешто вредно, забројали смо се... Идемо испочетка... Једна,две...

Александра Радојковић и Невена Калјевић II₇

Прећи сам у мраку

Глобално загревање, климатске промене и загађење су наша реалност чији утицај сви осећамо. Ипак, чини се да људи нису свесни последица. Управо да би се подигла свест и указало на то да је могуће предузети нешто, 2007. године покренута је кампања „Сат за нашу планету“ у организацији Светског фонда за природу. Трећу годину у низу, Друштво истраживача „Владимир Мандић Манда“ и град Ваљево придржали су се милијардама присталица широм света у обележавању ове акције.

На платоу испред Центра за културу, 29. марта 2014. године од 20:30 до 21:30, била су угашена светла. Чланови астрономске и спелеолошке групе потрудили су се да сат времена мрака попуне многим активностима. Окосница догађаја био је велики број свећица у облику броја 60 и знака +. Упаљене свећице симболично су приказивале да треба искључити светла на 60 минута, а знак плус да треба ићи и више од тога. Спелеолози су се потрудили да на ујадима разапетим изнад платоа сијају додатне свећице. Чланови су, са спелеолошким шлемовима на главама и пуни ентузијазма, разговарали са великим бројем посетилаца, на нашу велику радост углавном деце. За све који нису упознати са радом Друштва био је спремљен пано обасјан фењерима. Неке су интересовале занимљивости из области екологије и астрономије, другима су се видели путокази окренути ка тренутним позицијама свих планета Сунчевог система. Најмлађи су се гурвали у реду иза телескопа како би уживали у чарима ноћног неба. Новинарске екипе забележиле су утиске организатора и посетилаца догађаја, и коначно је добијена већа медијска пажња. Током манифестације пуштено је неколико светлећих лампиона у ваздух, светлеће наруквице подељене су присутнима и то је учинило да атмосфера догађаја буде још лепша.

Незаобилазно је поменути и госте тј. пријатеље из Истраживачке станице Петница, који су били презадовољни гостопримством и могућношћу да помогну у реализација једне овакве манифестације. Задовољство је веће јер се стиче утисак да су људи схватили да се „најлепше ствари увек дешавају у мраку“. Већ се праве планови за укључивање осталих група у реализацију ове манифестације наредне године и ширење акције.

Појединац може да учини много, а заједно можемо да мењамо свет!

Укључуј се – ИСКЉУЧИ СЕ!

Анђелка Миловановић III₁, координатор астрономске групе у сарадњи са Александаром Томићем, Техничка школа, Ваљево

Брушење списатељског заната

Да је писање много више од заната, могли су да се увере ученици Ваљевске гимназије, учесници радионица Креативног писања које су водили некадашњи гимназијалац Стеван Јевтић, професорка Милена Милисављевић и чланови литерарне секције. Полазници су се упознали и опробали у писању хайку поезије, кратке приче, лирских записа, драмских текстова, критичких приказа књижевних дела, филмова и позоришних представа.

Стеван Јевтић је своје искуство писца и сазнања стечена у Школи креативног писања професора Михаила Пантића поделио са литерарцима на веома занимљив начин. Током школске године сваког четвртка у 13 сати подстицао је полазнике да траже необичне теме, да буду сажети, ефектни, да поделе своје радове са публиком, да слободно и искрено коментаришу своје и туђе текстове. За усавршавање умећа писања важно је бележити сваку идеју, стално писати, кориговати, експериментисати, познавати ставове званичне критике и, свакако, непрестано читати. Јелена Андрић, учесница радионица, истакла је: „Свако од нас успео је да унапреди свој стил и да научи нешто о другим стиловима. Стеван се трудио да његови часови протекну на што забавнији начин и да своју позитивну енергију пренесе на све нас, што му је и успело“. Сара Јовановић подсећа: „Створили смо леп однос са својим професором и у њему није било хладноће, крутости и нестручљења, већ смо сви имали слободу мишљења, што је веома важно за рад у групи.“

У оквиру Школе креативног писања са циљем да се појача читалачка активност, посебна пажња била је посвећена пројекту *Интернет и књижевност* којим је руководила ученица Милица Машић IV₅. Поналазила је садржаје у електронској форми који приближавају наставу књижевности садржајима са интернета. Резултате свог истраживања представљала је неколико пута током школске године члановима секције и ученицима школе мотивишући их за читање и отварање властитог блога.

Оригиналношћу, речитошћу, маштом литерарци су се издвојили на многим конкурсима и у школу донели осам републичких награда. Били су укључени у Литерарни онлајн инкубатор, креативни фестивал Интернест, а радове о умећу слушања објављивали су на блогу фестивала. Подстицани су за писање радионицом писца Павла Зелића, разговором преко сајпа са гимназијалком Ирином Станишић која је на једногодишњем школовању у Немачкој. Чланови ученичког жирија читали су збирке поезије које су пристигле на Поетски конкурс Десанка Максимовић и одлучили да награде шифру Облак у панталонама иза које се крије Небојша Јанковић, ученик средње школе из Жабља.

Поетски перформанс *Међуречје*, у чијем склопу се налази и изложба, представљају мали поетски театар. Млади ваљевски аутори у Центру за културу 8. јуна казивали су своју поезију на осмишљеној сцени користећи позоришне ефekte, повезујући текстове у праву савремену представу. Цео програм био је доступан глувонемима захваљујући знаковном језику. Оваквим догађајима литерарци подстичу стварање књижевне сцене младих у нашем граду и извлачење поезије из контекста школских читанки. Изложба обухвата ауторске радове песника из Србије, написане сопственим руком, у комбинацији са фотографијама које их тематски допуњују. Необично осмишљен перформанс настао је захваљујући упорности и креативности Тијане Радовановић, Марије Стефановић, Николе Милошевића као и ангажовању некадашњих гимназијалаца.

Покретна изложба литерарне секције приређена у мају у холу школе показала је разноликост садржаја радионица Креативног писања и потврдила да школске секције све више треба да се окрећу ка формирању више тимова у оквиру секције, а да свака група има ученика координатора који ће са руководиоцима секција усмеравати рад.

Током летњег распуста ученици и професори могу да наставе тренинг креативног писања и да се приклуче пројекту *Путовање путописом* који је настао из сарадње литерарне и географске секције. Одломке путописне прозе, приказе путописних дела, своје утиске о посећеним градовима на српском и на страном језику паралелно са преводом, заинтересовани могу у електронској форми да доставе литерарној секцији.

Андрејана Чарапић II₅

Четвороугао

Занимало нас је како би изгледале неке већ постојеће новинарске форме када бисмо ми били у улози новинара. Занимало нас је како би изгледали наши „двоуглови“. Кренули смо од двоуглова, па смо проширили на троуглове, а на крају су испали четвороуглови. Занимало нас је како би на нека наша питања одговорили они који нас питају и они који нас често саветују. Интервјуисали смо професора математике Светлану Николић, педагога наше школе Јасмину Момчиловић, професора енглеског језика Мирку Ђировић и психолога Гордану Аврамовић. Тражили смо разлике, нашли смо сличности. Колико углова има наш „четвороугао“? Ево шта смо их питали:

Колико је по Вашем мишљењу битно да ученик поштује кодекс облачења?

Педагог Јасмина Момчиловић: Наравно да јесте битно. Облачење је израз односа према институцији, према другим људима и према себи. И израз поштовања, наравно. Кодекс облачења регулише ваш однос према ономе чиме се бавите, а то је у школи рад и учење. Оно што је услов да кодекс буде испоштован је заједнички договор, да се школа и ученици договоре и нађу прихватљиво решење и за једну и за другу страну, а да то решење омогућава да се у школи несметано учи и ради. Свуда у развијеним културама разликује се одевање за вечерњи излазак, посао и рад. А што се униформи тиче о томе може да се отвори дискусија. Што се мене лично тиче немам дефинисан став да ли треба носити униформу или не. Сматрам да то треба да буде ствар договора и да може „успети“ само ако већина прихвати, а не ако је наметнуто.

Колико је по Вашем мишљењу времена потребно за учење једног предмета у току недеље да би ученик могао да постигне добре резултате?

Психолог Гордана Аврамовић: Један од фактора је време, али и начин учења. Ако ученик није активан, он код куће креће испочетка и њему треба више времена. Данашњу децу карактерише лоша концентрација. Треба извршити такозвани тренинг концентрације. Веома је важно интересовање, али и способности. Много фактора утиче на време, најважнији је организација.

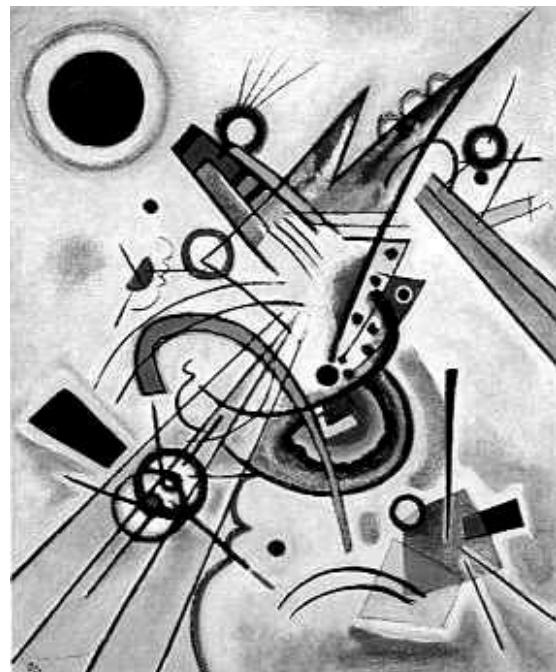
Да ли сте задовољни просветним системом наше земље?

Професор енглеског језика Мирка Ђировић: Нисам задовољна, али из ове перспективе мислим да је најгоре решење да седнемо и да кукамо, имамо обичај да то радимо и као народ, као ђаци и професори. Углавном критикујемо оно што је лоше. За почетак мислим да је градиво преопширно, када посматрам ученике у основним школама, мислим да је то превише озбиљна географија, превише озбиљна историја, биологија са овим и оним црвима, мислим да је то за неког тако младог превише података. Мислим да у сржи било ког предмета треба да буде суштина видљивија, ви учите некако превише широко, а мислим да вам промиче оно што је битно.

Да ли се друштвени живот одражава на успех у школи?

Професор Светлана Николић: Ако мислите на ноћне проводе који почињу у једанаест увече, а завршавају се у два/три ујутру, сами закључите колико сте сутрадан способни. Али „друштвени живот“, одлазак у позориште, бискуп, заједничко проведено време до једанаест сати увече делује врло позитивно, бар ја тако мислим.

Кристина Мирковић, Александра Радојковић,
Неда Ликнић и Катарина Арсић II₇

24 разлога зашто ћете памтити чуveno IV₄

Зато што смо учинили да сваки професор буде поносан на нас. Нарочито Вера Ваш (иако би је глава заболела сваки пут када би ушла у наше одељење).

Зато што смо и ми њих заволели. Нарочито Веру Ваш (иако би понекад и нас глава заболела).

Зато што нема где нас није било.

Зато што смо једно време чинили чак четвртину хора.

Зато што смо успели да од двадесет четири особе најразличитијих карактера створимо јак тим.

Зато што смо веровали... Не, још увек верујемо у «Сви за једног, један за све».

Зато што смо рушили предрасуде које су завидни створили о нама.

Зато што смо сви одлични, а, признајте, нисмо били штребери.

Зато што ће просек одељења 4, 92 дуго остати ненадмашен.

Зато што нам је толеранција на нивоу. Једини смо имали ученика црне расе, поздрав за Тијану.

Зато што и џинџере поштујемо. Рећи ће вам Немања.

Зато што смо прихватили и «металике». А и Цецине фанове. Сви су били добродошли.

Зато што је Ирена још увек једна од нас. Никог не заборављамо.

Зато што смо толико добри да нам се Димитрије вратио после године проведене у Немачкој. (Занемарићемо чињеницу да му је то уговором и било предвиђено.)

Зато што смо у одељењу имали „пвивача“ и кик-боксерке и рвачицу.

Зато што нас је неко од професора бар једном похвалио на вашем часу.

Зато што нас је Вера Ваш сигурно похвалила на вашем часу. Опет.

Зато што смо увек помогали једни другима.

Зато што смо помогали и вама.

Зато што смо увек били оригинални.

Зато што смо на најлепши начин умели да се искупимо када увидимо да смо погрешили.

Зато што смо на тим грешкама учили.

IV₅

„Држимо се за руке чврсто док правимо прве велике кораке“, рекох промуклим гласом. Ви ме погледасте чудно, а онда сте ме ухватили за руку и стегли чврсто моју шаку.

Пре само четири године први пут смо се ухватили за руке, први пут погледали и први пут загрлили. Дубоко у свима вами чучи велики човек који ће једног дана устати и закорачити ка бескрајном сивилу. Човек, који ће штитити безброј напуштених људи и својом благом речју нацртати свима осмехе на лицу, који ће својим чаробним штапићем учинити да цвет никада не увене, да увек цвета изнова и улепшава читав свет. Човек, који никада неће спустити главу. Ухватите ме за руку и поведите на тај трновит пут. Када стигнемо до последње станице, храбро изађимо као велики људи. Поново ћемо се загрлiti и захвалити за прелепе четири године. Хвала вам што ми никада нисте допустили да паднем, што сте ме штитили и бранили. Што сте вешто брисали сваку сузу са мог лица. Хвала вам што стојите са мном под овим тмурним небом и не плашите се да ли ће се преломити и да ли ће киша почети. Можда зато што негде чувате огроман кишобран који ће нас штитити од најгорег. Хвала вам што сте ме научили да волим и да се радујем сваком дану, да се не плашим да сутра можда неће доћи и да живим пуним плућима. Обећавам да вас никада нећу пустити! Увек ћу памтити двадесет шест чаробних осмеха. Ваше речи и ваша дела ће увек бити записана. Сада на клупама и у дневницима, а касније у великим светским књигама. Некада, у далекој будућности сетићу се Маријаниног погледа и загрљаја, топле речи када ми је било најпотребније. Смиљаниног великог срца и чудно румених образа када се збуни. Маријине сузе пуштене због нас. Миличиног и Каћиног осмеха. Радошевог громогласног гласа. Тишине у којој је Сара уживала. Сетићу се изгубљених часова због расправа Кристине, Александра и Милоша. Вериних и Миличиних великих речи. Олге и Немање. Валентининих, Јелениних и Катарининих беспрекорних одговорања. Петрових и Александрових смешних гримаса. Миличиног и Сањиног неуморног шетања око школе.

Јун 2014.

Сетићу се Маријаниног и Невениног шапутања, Даничинах „викенд-прича” и много тога. Можда се заправо „коло затворило”, како је Ивана говорила.

Ту, на тој последњој станици, завршило се путовање двадесет седам особа. Полако, пакујемо кофере и одлазимо. Ђутимо, а дубоко у нама се сударају облаци. Али тамо негде, ко зна где, излази сунце и обасјава наша лица.

IV₆

Најважнији симболички систем, творевина човека – језик. Елемент колективног идентитета и средство стварања и преношења културних вредности. Језиком, путем писма и говора чувамо прошлост преносећи је будућим нараштајима за наук и понос.

Одељење IV₆ се током четири године похађања ове школе истицало у бројним школским и ваншколским активностима које су део свакодневнице ове школе. Захваљујући обостраном труду професора и ђака изнедрени су квалитетни глумачки гласови Марије Арсић, Ивана Бобовца, Марка Аћимовића, Богдана Арсенића, Саше Милићевића; из пера писца и песника Николе Тодоровића потекла су књижевна дела, збирке песама, есеји и приче, до кога стоји Андријана Милошевић са својим мисаоно-прагматичним прозним радовима; хорски надарени Јана Поповић, Оливера Илић и Иван Бобовац били су чланови хора Ваљевске гимназије учествујући у музичким активностима; соло откровење Никола Жунац завидних квалитета; успешни спортисти Богдан Арсенић, Иван Бобовац, Стефан Томић, Никола Марић, Катарина Челић, Мина Унковић, Саша Милићевић својом су игром и борбеношћу, као и остали, понос школе. Сви они су заједно сопственим трудом и радом, залагањем и одрицањем улепшали дане проведене у клупама Гимназије свима нама.

Ако бисмо говорили о члановима одељења појединачно, стране би биле потребне, стога најбоље их можемо описати као скуп различитих индивидуа са посебним ставовима и погледом на свет, али од којих је свака имала своју свесну или несвесну улогу у школском и другарском животу одељења. Сукоби, мирења, тешења, учење, и неучење, разумевање, људскост чине ово одељење једном посебном целином, чланом Ваљевске гимназије.

IV₇

Чини ми се, осунчано јутро тог првог септембра 2010. пробудило је неиспаване главице и уписало се у почетак једне мале, и за нас особито важне историје. Искрено се надамо, и исто тако важне историје Ваљевске гимназије, која ће се можда једног дана поносити нама у бар малој мери колико смо се ми поносили њом. Свако одељење посебно је на свој начин, а наше четврто седам друштвено-језичког смера по много чему. Можда је баш у том чудноватом саставу и била поента наше савршене савршености на коју смо се навикли и која је постала саставни део нашег живота. И поред очекиваних награда из српског и енглеског језика у нашем одељењу постоји велико интересовање за природне науке. У прилог томе говори и чињеница да ће се међу нама наћи будући фармацеути, доктори, математичари, стоматолози... Наравно, ту не изостају ни речити правници, филологи, психологи и сви остали, по определењу, верни нашем друштвеном смеру.

Заједно смо провели четири године добро познајући бриге и осмехе једни других. Сада је време да се растанемо у потрази за својим сновима. У сећању нам остају пријатни излети са нашим разредним, борбене дебате, занимљиви квизови, неизбежни лапсуси, весели одмори и много чега што је вредно сећања. Дане проведене у Гимназији памтиће свако на свој начин, а оно што ће нас све вечно повезивати јесте чувено и омиљено име „немирне седмице“.

11 разлога зашто је добро бити специјалац (IV₁)

1. Немаш латински.
2. На екскурзији могу сви да стану у једну собу.
3. На већима смо увек први.
4. Сви мисле да добро знаш математику.
5. Имаш Давида Копривицу у одељењу.
6. Кад делимо бомбоне за рођендан, имамо за три круга.
7. Сламчицама пијемо сви из исте чаше.
8. Често долази телевизија да нас снима.
9. Имамо ученика генерације у одељењу.
10. Кад играмо карте, станемо сви за један сто.
11. Изостанци су оправдани.

„Време је да цвет проговори, а уста заћуте“

„Онда када остваримо оно што смо хтели, наступа тишина. Зли језици заћуте, а ми у себи певамо. Измишљамо најразличитије тонове и стварамо песму. Нашу песму успеха.“

Сара Трипковић IV₅

„Наук се повезује са учењем...географија, физика, језици... Али, човек учи и да воли, помаже, трпи... Чини се да праве ствари, срећа, туга, бол, страст... тек долазе!“

Оливера Илић IV₆

„Најлепша и најдубља емоција коју можемо доживети је осећај тајанствен“, Јјнштајн

„Тајна је увек тегоба, камени клин забијен под саму кожу. Као трајни подсетник који не нестаје, тајна изазива чежњу, она почиње живети властитим животом. Да би се одржало друштвено здравље, некада се ствари морају чинити наопаким; смех уместо суза, спори ход када нам је жеља потрчати.“

Катарина Јовановић IV₁

„Нездовољство је као звијер, немоћна када се роди, а страшна када ојача.“

„Ко смо ми? У каквом то свету живимо? Како смо себи дозволили да се нађемо ту где јесмо, и можемо ли нешто да променимо?“

Ивана Јездић IV₂

„У почетку људи нису свесни да се у њима буди емоција која ће их полако надјачати, труде се да поправе себе, да исправе своје грешке, али када у тој борби изнова и изнова доживе пораз. Полако траже мане код других људи и на тај начин покушавају да излече себе.“

Лидија Крстивојевић IV₃

„Један човек, колико год желео, не може остати одвојен од света и невољно бива укључен у његов сирови механизам.“

Ана Мазић IV₇

Мајка свих лепих вештина

Имајући у виду сложеност религијског питања о којој год религији да је реч, у природи човека је да увек поставља питања и трага за одговором.

Седми син Леона друнгара, слуга византијског двора и цркве, чедо одрасло међу голим црквама без икона, за време икономрзаца, Ђирило, Константин Солунски, Константин филозоф, један од апостола словенске писмености, светитељ источног хришћанства, представља нам свој кратки живот, своје четири боре, своје четири борбе: арапску, хазарску, словенску и млетачку; три златника, по један за трубаче, певаче и Бога њему светог.

Илузија јесте да поседујемо мисли у глави. Глава и ми цели смо у мислима. Ми и наше мисли, то је као море и струје у њему – наше тело је струја у мору, а мисли само море, ипак, душа је корито обома.

Мистичност и неповерљивост сталном поретку током животног века огледа се у свима нама, али пола века поштовати „општеприхваћено“, а следећу половину века то исто окривити и забранити као грешно, лажно и илузорно. Поштовати наново, ново „општеприхваћено“ – „Panta Rei.“

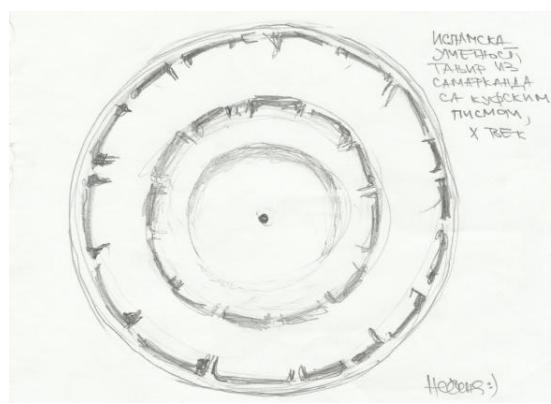
Замка Словенима – језик! Борба и благостање, престиж и интелект, све творевине језика, покушај да Словенима подари језик облик слова приказујући тако мир и лепоту света и слободе. Али разочарала га је непокорност и прекост самих Словена разбивши крхкост слова која им је подарио. Стога, затворио их је у азбуку решеткастих слова као птицу, разбојника, пораженог! Словенски језик, разбијен, и још непостојан нашао се у чељустима православног истока, ратљама браће Ђирила и Методија. Сами су га обликовали, обојили тоновима и зарад хумане и тихе, али моћне победе уделили га дивљим Словенима, укротили их у икону сопственог вида сопствене религиозности.

На позив цара Михаила III одлази хазарском кагану не би ли му противумачио сивени сан боље од свих тумача подарених од свих страна света, представника свих кагану познатих религија. „Свако је крст своје жртве, а клинови пробијају крст.“

Не постоји срећа којој овај материјални свет дозвољава да буде вечна. Све пада у блато, копрца се, вене и суши се... никада заувек. Јер срећа је само болно сећање на минула доба, тиме се претварајући у жаљење, стога у тугу.

Нашавши свој мир у божјој музичи, очима и језику непознатом човеку – божјем, злату које није злато, Ђирило, моћни ратник, филозоф, икономрзац стицајем околности, роб божји, дипломата, отац Словена, и изнад свега светац нашао је своје место под окриљем вела белине на раскршћу религија. Умочен у тмину ислама, хришћанства, јудаизма и хазарске непознате религије клонуо је мени на шакама, на шакама Словена. Језиком нас је заробио и ослободио.

Никола Тодоровић IV₆

Ими смо хумани

Бити гимназијалац не значи само бити ученик ове школе. Бити гимназијалац је начин живота. Бити гимназијалац не значи бити све „нај“, бити гимназијалац значи БИТИ. У бити, хуманост се подразумева. Гимназијалци су показали да јесу гимназијалци. Током ове школске године организовано је неколико хуманитарних акција.

У ђачком клубу „Гимназијалац“, популарно у Кавезу, постављене су две касице у које је било предвиђено стављати по један динар дневно или двадесет динара месечно. Скупљени новац много значи најугроженијим ђацима наше школе, а динар сваки дан није много! Секција моли ђаке да не забораве на касицу и следеће године!

При kraју године, такође у „кавезу“, постављен је контејнер за одлагање половне одеће, која је прослеђивана најугроженијима.

Поводом *Распеване гимназије*, која је одржана 5. маја, организована је хуманитарна акција под називом „Употреби слух за хуманитарни дух“. На овој *Распеваној гимназији* гимназијалци нису само певали и свирали једни за друге, већ су и помогли једни другима. Идеја је била прикупити новац тако што би посетиоци „платили“ улаз симболичном сумом. Прикупљен новац послужиће најугроженијим ученицима Ваљевске гимназије.

У среду, 14. маја, проглашена је ванредна ситуација у земљи. У школу се није ишло у четвртак, 15. маја и у petак 16. маја. Како је стање у целој Србији због поплава било све теже, у суботу, 17. маја, Хуманитарни одбор Ваљевске гимназије сазвао је састанак за професоре, ђаке и родитеље на којем је договорено да Гимназија организује хуманитарну акцију и што пре помогне колико може. Истог дана, акција је трајала од 15 до 18 часова. Ђаци су доносили воду, храну, одећу. Треба ли даље говорити колико је акција била успешна када је само први дан скупљено 1300 литара воде? Другог дана, у недељу, 18. маја, акција је трајала од 12 до 15 часова. Одзив није био ништа мањи, а ученици намењена за складиштење прикупљених средстава поново је била пуна. Оба дана викенда у школи су били ђаци свих разреда који су се пријавили као волонтери. Навели бисмо сва њихова имена овде, али заиста их је било много, и закључујемо да и није битно поменути њихова имена, јер је апсолутно свако одељење дало свој допринос на један или други начин. Акција је трајала и у понедељак, 19. маја, од 8 до 20 часова. Сва прикупљена средства прослеђена су Црвеном крсту. Ваљевски гимназијалци су овако, осим што су помогли својој земљи у невољи, били пример и другим средњошколцима у Ваљеву који су касније на сличан начин организовали хуманитарне акције.

Недеља после пакленог, ванредног викенда била је последња недеља средњошколског школовања наших матураната. Последњи школски час се традиционално

и на симболичан начин одржава у нашој школи. Требало је да буде организован у petак, 23. маја, али пошто је тада био проглашен Дан жалости настрадалим жртвама у поплавама, он је померен за понедељак, 26. мај. Ученици првог, другог и трећег разреда се од матураната опраштавају на посебан начин, купујући им слаткише и сокове, тако их честећи уз најлепше жеље за наставак школовања. Ове године је предложено да се део новца који се користи у ове сврхе одвоји и да у

хуманитарне сврхе. Предлог је усвојен. Гимназијалци су једном показали шта значи бити гимназијалац.

Јелисавета Новаковић IV₄

Хуманитарне акције у Ваљевској гимназији

И ове године Ваљевска гимназија покренула је хуманитарну акцију „За корак испред свих – хуманост на делу“. Циљ акције је прикупљање средстава за помоћ материјално угроженим ученицима наше школе. У складу са тим, у Кавезу је постављена касица у коју ученици могу, у складу са својим могућностима, убацивати новац који се, затим, сваког месеца додељује онима којима је потребан. Касица је, такође, постављена и у наставничкој канцеларији, тако да може да учествује и наставно особље. Чланови тима за промоцију хуманитарне акције посетили су сва одељења у школи и потрудили се да што боље и детаљније презентују циљ, идеје и важност акције.

Такође, Ваљевска гимназија је показала да се не залаже само за добробит својих ученика, већ тежи да помогне и друштву, колико год је то у њеним могућностима. Одржана је акција прикупљања половине одеће и обуће, која је намењена социјално угроженим категоријама становништва. У Кавез је симболично постављен пластичан контејнер, који је пружио увид да често ствари које нам нису потребне, неком другом и те како могу олакшати живот и измамити осмех. Једини услови при донацији гардеробе били су да је она носива, да није исцецана, сувише флексава и да је опрана. Као мото акције послужила је изрека Душка Радовића: „Толико нас има и толико имамо да нико не сме остати сам и беспомоћан.“ Организатори активности су Удружење грађана *Добри људи*, Каритас Ваљево, Психијатријска служба ЗЦ Ваљево и група *Кредо* уз подршку Канцеларије за младе и града Ваљева.

Јелена Марковић III₁

Спаси живот, дај крв

Добровољни даваоци крви наше школе још једном су учествовали у акцији која је организована у просторијама школе 3. априла ове године. Том приликом, шездесет ученика и два професора дали су крв и својим примером показали хуманост на делу.

Том приликом сазнали смо да 65% популације Србије у старосној доби од 16 до 65 година могу бити добровољни даваоци крви, а да само 5% учествује у акцијама. Из једне јединице крви издвајају се најмање три компоненте крви: еритроцити, тромбоцити и плазма, што значи да је једна јединица крви = три живота.

Здрава особа има резерву крви, а давањем дела резерве, здравље се не угрожава. Зато, дај крв и спаси некоме живот!

Јелена Марковић III₁

Помоћ за Уну Савић

Здрав човек има много жеља, а болестан само једну – да оздрави. Жељу да Уна Савић оздрави имали смо сви, као и свест о томе да један млади живот може да се угаси.

Ученица одељења III₅, Дуња Илинчић, дошла је на идеју да заједничким снагама ученици Ваљевске гимназије помогну малој девојчици колико год могу. Своју идеју предложила је ПП служби, и ученици су скupили и донарали новац за помоћ девојчици и тако учествовали у хуманитарној акцији „Помоћ за Уну Савић“.

Нађа Милисављевић III₄

Најуспешнија спортисткиња Ваљева у 2013.

У категорији спортисткиња за најуспешнију у 2013. години проглашена је Катарина Челић, одбојкашица ЖОК „Ваљево“, одличан ученик наше школе.

Одбојку је почела да тренира са 7 година, а већ са 14 је позвана на Савезни камп потенцијалних репрезентативаца у организацији Одбојкашког савеза Србије. Са 16 година, уврштена је у шири списак за Кадетску одбојкашку репрезентацију Србије. На турниру у Бајиној Башти, у јуниорском узрасту проглашена је за најбољег играча турнира. Катарина је била капитен у свим селекцијама, од пионирске до сениорске, и са ЖОК „Ваљево“ у 2013. години остварила је пласман у Прву лигу Србије.

Катарина је капитен и најбољи играч сениорске екипе ЖОК „Ваљево“ која се такмичи у Првој одбојкашкој лиги Србије. Својим спортским умећем, борбеношћу и појединачним учинком доста је допринела резултатском успеху ЖОК „Ваљево“, који тренутно заузима треће место у Првој лиги. Као ученик наше школе била је капитен женске одбојкашке екипе.

Све горе наведено препоручило је Катарину Челић, ученицу четвртог разреда друштвено-језичког смера, за спортисткињу Града Ваљева у 2013. години.

Јелена Марковић III₁

Спортски успех наше друга

Недавно је одржан крагујевачки ватерполо камп. Од 22 дечака, 16 је одабрано да игра за селекцију. Међу шеснаест спортиста је и наш друг Алекса Ђурђевић, ученик седмог разреда ученика обдарених за математику. Алекса се прикључио дечацима који су 1998. годиште што доказује таленат и спремност. Са још 15 дечака заиграо је за селекцију Јужне, Западне и Централне Србије на турниру Јадранске лиге који је одржан у Будви у мају ове године.

Желимо му срећу у даљим спортским успесима.

Данко Пиргић, VII разред

Матуранти препоручују

IV₁

Терђава, Меша Селимовић
Норвешка шума, Харуки Мураками

IV₂

Софијин свет, Јустејн Гордер
Контакт, Карл Саган
Странац, Алберт Ками
Наиван, Супер, Ерленд Лу

IV₃

Игре глади, Сузан Колинс
Животињска фарма, Џорџ Орвел
Алхемичар, Пауло Коelho

IV₄

Тријумфална капија, Ерих Марија Ремарк
Мајстор и Маргарита, Михаил Булгаков
Дервиши и смрт, Меша Селимовић

IV₅

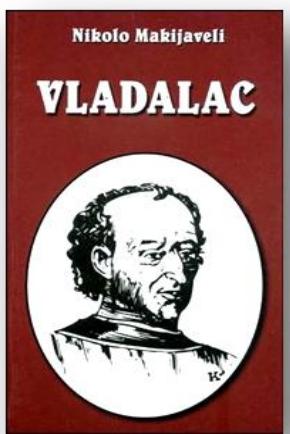
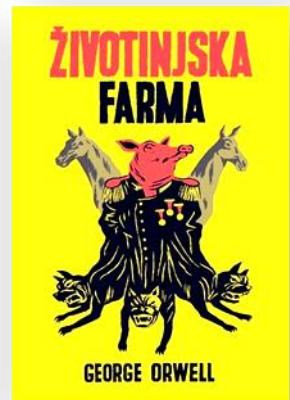
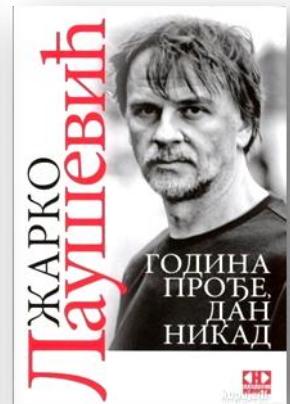
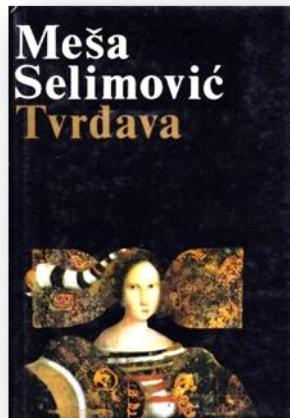
Владалац, Николо Макијавели
Острво, Викторија Хислоп
Левијатан, Томас Хобс
Похвала лудости, Еразмо Ротердамски

IV₆

Година прође, дан никад, Жарко Лаушевић
Злочин и казна, Фјодор Достојевски

IV₇

Филозофија науке, Невен Сесардић
Антихрист, Фридрих Ниче
Генеалогија морала, Фридрих Ниче

Чуло се на часу...

Професор: „Хајде наброј неколико италских народа. Бар десетак!“

Професор: „Зашто ти ниси ово лепо научила, је ли?“

Ученик: „Ништа ме не питајте, професоре, не знам где се налазим.“

Професор: „Налазиш се у учионици.“

Ученик: „Ја да седим у првој клупи, ја бих била врло добра.“

Ученик: „Разредна, морате да ми исправите онај један неоправдани што сте ми случајно написали у књижицу.“

Професор: „Ма, то сам те један частила.“

Ученик: „То је остало до краја његове смрти.“

Ученик: „Али, професорка, Ваш је циљ да добијемо добре оцене!“

Професор: „Мој циљ је да добијете оцене.“

Професор: „За следећи час понесите туш и црну и белу темперу.“

Ученик: „Професоре, а шта радимо следећи час?“

Професор: „Чучњеве.“

Професор: „Ја вам живим тамо на Петом пуку, али нисам дивље теле!“

Ученица каже ученици: „Ти баш личиш на девојку Каћиног дечка.“

Ради ученик задатак на табли, професор каже: „Е, стани, погрешио си.“

Након 3 секунде: „А, е, извини, ниси још.“

Професор: „Како не знаш ништа о Милошу Обреновићу? Срамота!“

Ученик: „Књаз Милош, па знам за киселу воду.“

Професор: „Колико књижевних родова разликује класична теорија књижевности?“

Ученик: „ТРИ“

Професор: „Тачно. Који су?“

Ученик: „МУШКИ, ЖЕНСКИ И СРЕДЊИ!“

ПОСЛЕДЊА ВЕСТ:

Актив професора српског језика и књижевности је одлучио да награду Фонда „Професор Љубица Ножица“ за најбољи школски писмени задатак у школској 2013/14. години, равноправно додели Жельки Ранковић, ученици IV₄ и Луки Николићу, ученику II₃.

Главни и одговорни уредници: Бојана Прерадовић II₃ и Данијела Голубовић, професор

Технички уредници: Јелисавета Ачић II₆ и Александра Радојковић II₇

Редакција: Круна Глушац, професор, и Милица Обрадиновић II₃, новинарска секција

Коректура: Лука Николић II₃, специјализована филолошка одељења I₄ и III₄

Фотографија: Лазар Бранковић III₅ и Милица Обрадовић II₂, фото-секција

Насловна страна: Иван Добрић и Алекса Ђурђевић VII разред, на основу цртежа Маше Живковић VII и фотографија Миливоја Милинковића и награђених фотографија фото-секције и Радиша Ковачевић, професор